

alle lejere, også de, der bor i boligheder med under fire boliger, fik en erstatningsbolig, når der skal store forbedringer til i deres ejendom.

Men bundlinjen er, at vi er glade for, at ministeren har rykket sig, og vi kan stemme for forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 43 stemte for, 58 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 40 stemte for, 59 imod.

Ændringsforslag nr. 9 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 44 stemte for, 60 imod.

Kl. 10.45

Ændringsforslag nr. 6 forkastedes, idet 44 stemte for, 60 imod.

Ændringsforslag nr. 7 og 8 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 171: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven. (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 20/2 2004. Første behandling 12/3 2004. Betænkning 11/5 2004. Anden behandling 18/5 2004. Tillægsbetænkning 25/5 2004. Ændringsforslag nr. 8 af 1/6 2004 uden for tillægsbetænkningen af Elsebeth Gerner Nielsen (RV)).

Der var stillet 7 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Elsebeth Gerner Nielsen (RV).

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre har fremsat 3 ændringsforslag til L 171. For det første har vi foreslået, at trossamfunds skattefritagelse for medlemsbidrag skal gøres afhængigt af, at trossamfundets religiøse leder har et grundlæggende kendskab til danske samfundsforhold. Det sidste mener vi er afgørende for, at den religiøse leder kan vejlede menigheden i verdslige anliggender. Staten kan efter vores opfattelse tillade sig at blande sig i trossamfundenes verdslige gøremål, men ikke i deres indre religiøse liv, det, der har med troen at gøre.

Regeringens lovforslag indebærer, at udlændingemyndighederne skal vurdere udenlandske forkynderes uddannelsesmæssige baggrund i forhold til forkyndelsen. Det finder vi uhensigtsmæssigt og forkert. Derfor vores ændringsforslag, som vil understøtte trossamfundenes bidrag til medlemmernes integration, men uden at gribe ind i forkyndelsesfriheden.

For det andet har vi foreslået, at alle flygtninge, som kommer fra højrisikolande, skal tilbydes et sundhedstjek, når de får asyl i Danmark. Vi har alle en interesse i at undgå smitsomme sygdomme, f.eks. også at de breder sig. Det drejer

sig om aids, malaria, smitsom leverbetændelse osv. Ligeledes har den enkelte flygtning langt bedre mulighed for et ordentligt liv, hvis han eller hun kan holdes sygdomsfri.

Jeg tillader mig at henvise til det fremsatte beslutningsforslag om samme emne. I øvrigt er der tale om et forslag, som Dansk Folkeparti og regeringspartierne allerede fremsatte, mens partierne var i opposition. På den baggrund blev der nedsat en analysegruppe, som skulle finde ud af, hvordan vi mest hensigtsmæssigt sikrede flygninges sundhed. Interessant nok tyder meget på, at de samme partier nu ikke vil være med til at føre deres eget forslag ud i livet.

Det Radikale Venstre har endvidere stillet et ændringsforslag, som skal sikre, at alle børn, der bortføres til udlandet, altid kan vende tilbage til Danmark sammen med den familie, de måtte have fået under det ufrivillige ophold borte fra Danmark, og der tænkes her på ægtefælle og egne børn.

I Det Radikale Venstre finder vi det dybt uretfærdigt, at et bortført barn som voksen reelt kan afskæres fra at blive genforenet med sin danske familie og dermed fra at indhente noget af det, som barnet og dets herboende forælder – som oftest en mor – mistede som resultat af bortførelsen.

Ikke desto mindre er det det, der sker i dag. Der er eksempler på, at bortførte piger, der som voksne har fået kontakt til deres danske mor, er blevet bragt i den helt umulige situation, at de skal vælge, om de vil leve sammen med deres ægtefælle og børn eller sammen med den mor, de mistede kontakten til som små piger.

At de bringes i den situation skyldes, at pigerne selv gerne må bo i Danmark; det må deres ægtefælle til gengæld ikke. Familiens samlede tilknytning til Danmark er nemlig for lille til, at der kan ske en familiesammenføring i Danmark, og den manglende tilknytning skyldes ironisk nok, at pigerne har mistet tilknytning til Danmark som følge af bortførelsen.

Først straffes børnene med at blive bortført – og uden at den danske stat gør alverden – og dernæst straffes pigerne med, at de ikke kan vende tilbage til Danmark sammen med deres familie.

Kl. 10.50

Derfor vores forslag om, at alle danske børn, som har været bortført og af den grund har haft deres opvækst uden for Danmark, altid skal kunne vende hjem igen sammen med deres egen familie, dvs. deres ægtefælle og børn.

Lad mig understrege, at sådan synes Det Radikale Venstre sådan set, at det burde være for alle danske statsborgere, at Danmark var et hel-le, som enhver dansk statsborger altid kunne vende hjem til sammen med sin familie. Vi ved, at det er der ikke flertal for, men jeg håber, der så kunne skaffes et flertal i den her meget afgrænsede situation, hvor det drejer sig om børn, der er blevet bortført, mens de små, og nu ikke kan vende hjem til Danmark igen.

Jeg har noteret mig, at en række partier har udtalt sig positivt om det her ændringsforslag, og jeg håber, at mange partier, tilstrækkeligt til, at vi kan mønstre over 90 mandater, vil gå ind og støtte ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår fuldstændig det forslag, der er stillet, og jeg forstår også den situation, der er skitseret med et barn, som bliver bortført, og som så kommer i den situation, at vedkommende som voksen skal vælge mellem sin familie i det land, vedkommende er blevet bortført til, og f.eks. sin biologiske mor, som vedkommende er blevet skilt fra – det kunne jo også være den biologiske far.

Men vil De Radikale ikke vedgå, at nøjagtig det samme dilemma kan ske ved en helt normal skilsmisse, altså hvor der ikke er tale om bortførelse, men ved en helt normal skilsmisse, og at det, vi altså bare gør her, er at gå ind på et meget lille afgrænset område, men i forhold til lige præcis en skilsmisse vil vi stå med nøjagtig det samme problem?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jo, det er jeg helt enig i, og det tror jeg også hr. Søren Søndergaard godt ved at jeg er enig i. Jeg tror bare, at der er en mulighed for at skaffe opbakning til det her ændringsforslag, og det er baggrunden for, at vi stiller det. Men det er jo ikke ensbetydende med, at Det Radikale Venstre vil lade sig nøje; vi er først tilfredse, i det øjeblik vi har nøjagtig de samme regler på det her område som resten af EU, og det indebærer, at man har ret til at bo i sit eget land sammen med sin familie.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Når jeg borer lidt i det her, så er det faktisk, fordi vi har overvejet, hvordan vi skulle stille os til det

her forslag, for det er jo et forslag, som det er meget svært at være imod – selv om det nok skal lykkes nogle partier her at finde en begrundelse for at være imod det – men på den anden side er det jo heller ikke ligetil at være for, fordi det indebærer, at folk, som dybest set står i nøjagtig den samme situation, bliver behandlet forskelligt.

Den situation, de dybest set står i, er, at de af den ene eller den anden grund, hvad enten det er en bortførelse eller det er på grund af skilsmisse, som spæde eller unge er blevet flyttet fra Danmark til et andet land og på et senere tidspunkt kommer til at stå med et meget ubehageligt valg.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, hvilke overvejelser Det Radikale Venstre har gjort sig om den, man kan sige diskrimination, som indføres mellem folk, som fundamentalt set står i den samme situation.

Jeg vil godt sige, at fra Enhedslistens side er vi nået frem til, at vi vil støtte forslaget. Vi gør det altså, selv om vi erkender, at det er et dilemma, der opstår på grund af – for at sige det lige ud – en fuldstændig forrykt lovgivning, som altså fører til, at børn, som tidligt er flyttet fra Danmark, kommer i den her næsten umulige valgsituation.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vi har haft nøjagtig de samme overvejelser. Det er fuldstændig rigtigt, at børn, som bliver udsat for en skilsmisse og kommer til at opholde sig i udlandet i en lang periode, vil have de samme problemer med at vende tilbage til Danmark som børn, der er blevet bortført.

I det hele taget vil ethvert menneske, som opholder sig i længere tid uden for Danmark, få et problem, hvis vedkommende vil have en udenlandsk ægtefælle med til landet, fordi vedkommende har mistet tilknytning til Danmark.

Kl. 10.55

Det er et kolossalt problem. Vi er mig bekendt det eneste land i Europa, der arbejder med et tilknytningskrav for statsborgere. Det er grotesk. Danmark isolerer sig, vi opfører os, som om vi er en ø i Europa. Vi tvinger danske statsborgere til at flytte til Malmø, for at de kan have et familieliv.

Når vi er kommet frem til det her ændringsforslag, så skyldes det, at vi kan se, at staten i en række sammenhænge måske godt kunne have

gjort det bedre med hensyn til at hjælpe de her familier, som bliver udsat for en bortførelse.

Karen J. Klint (S):

Vi står med et lovforslag, som har været igennem utrolig mange debatter, også debatter, hvor følelserne har været i kog både herinde og også ude, nogle af debatterne med god grund, for vi er inde at røre ved folk, og derfor er der selvfølgelig meget hjerteblod i det, og der kan også være to sider af samme sag.

Det, jeg skal indskrænke mig til at understrege i dag, er, hvordan vi vil forholde os til det sidste nye ændringsforslag fra Det Radikale Venstre. Vi er positive over for forslaget, og vi vil stemme for det, ikke nødvendigvis helt med de samme begrundelser som Det Radikale Venstre har anført her, men fordi vi faktisk synes, der er en god signalværdi i, at børn, der er blevet bortført, kan vokse op med den viden, der ligger i, at det står direkte i loven, at de har en ret. Der er jo også andre paragraffer i udlændingeloven, der kunne gøre, at de kunne komme tilbage til deres hjemland, men vi synes faktisk, det er meget vigtigt at give børn den tryghed, at der er i signalet. Det er også det, vi har arbejdet for i den øvrige del af lovforslaget. Det er meget vigtigt, at børn ved, at de har en ret, og at de har en selvstændig ret, uanset hvor mærkeligt de voksne omkring dem opfører sig.

Det er også et signal om, at kriminalitet ikke betaler sig, og vi synes egentlig også, at det er vigtigt at få sendt det signal, for der er meget stor forskel på, om man bliver bortført, eller om man på grund af, at ens familie bliver skilt, helt legalt skal følge med den ene forælder til udlandet. Vi synes, det er to meget, meget forskellige situationer: en kriminel handling og en skilsmisse, uanset at denne også kan være traumatisk for barnet.

Så vi stemmer for det sidste ændringsforslag, og resten af vores afstemninger fremgår jo af betænkningen.

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil koncentrere mig om det ændringsforslag, der er stillet uden for betænkningen.

Som det blev nævnt før, er det en forrykt lov, men det er også en forrykt situation, en – sædvanligvis – mor kan være i i den situation, hvor faderen bortfører barnet. Det er en forrykt situation, at det danske samfund ikke i højere grad har kunnet hjælpe et bortført barn hjem til Danmark. Derfor støtter vi det her ændringsforslag,

idet det for os at se er uhyre vigtigt, at man strækker en hånd ud til disse ulykkelige familier.

Hvis ulykken skulle ske og dette ændringsforslag ikke bliver vedtaget, så er det også vigtigt for mig at sige her fra talerstolen, at det ikke betyder, at denne sag dør; vi vil fra SF's side arbejde ihærdigt på sommeren over at få skabt en situation, således at det her problem kan løses.

Det er ikke vores opfattelse, at det er nødvendigt med en lovændring. Efter vores opfattelse kan integrationsministeren med gældende lovgivning godt løse problemet for de ulykkelige familier, der har dette problem.

Sagen er blevet aktual på baggrund af TV 2's Dags Dato her forleden dag, hvor det jo så også var glædeligt i Nyhederne efterfølgende at konstatere, at hr. Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti støttede, at vi fik løst dette problem. Derfor går jeg ud fra som givet, at Dansk Folkeparti – hvis hr. Peter Skaarup overhovedet lytter til denne her debat – vil støtte dette ændringsforslag.

Det, der er vigtigt, er, at vi får løst et problem, der måske vedrører maks. 200 mennesker, og at vi også samtidig, som Socialdemokratiets ordfører sagde, får givet et klart signal om, at kriminalitet ikke betaler sig.

Kl. 11.00

Så jeg går ud fra, at dette ændringsforslag bliver vedtaget under alle omstændigheder via Socialdemokratiets, Enhedslistens, Det Radikale Venstres, Socialistisk Folkepartis og Dansk Folkepartis stemmer.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Blot et par ord om, hvorfor regeringen ikke kan støtte det ændringsforslag.

Jeg vil gerne først understrege, at alle danske statsborgere selvfølgelig altid kan indrejse og opholde sig i Danmark. Så er man født af en dansk far eller en dansk mor, så kan man til enhver tid komme til Danmark.

Dernæst kan der ifølge udlændingelovens § 9 gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, og her tænker jeg på tilfælde, hvor der er indgået ægteskab og man gerne vil have ægtefællen med til Danmark. § 9, stk. 1, kan bruges i tilfælde, hvor internationale forpligtelser tilsiger det, og hvor der i øvrigt er andre særlige grunde, som taler for det.

Der er således allerede efter de gældende regler i rimeligt omfang mulighed for, at en dansk

statsborger, der har været bortført til udlandet, kan vende tilbage til Danmark sammen med sin eventuelle familie.

Hvis man støtter ændringsforslaget, så får vi det samme problem, som da vi drøftede adopterede, at så opstår der urimeligheder i forhold til andre, som er i næsten samme situation, og i øvrigt opstår der ganske som ved spørgsmålet om adoptioner problemet med, at der selvfølgelig kan spekuleres i en sådan regel. Det er ikke, fordi jeg siger, at det vil være et stort problem, men det er altså heller ikke noget stort problem, forslagsstillerne her vil løse. Det er til og med et problem, som der er en paragraf, der kan løse. Der er i forvejen en paragraf, der kan løse det problem, vi taler om her.

Regeringen er modstander af at lave særlige paragraffer i anledning af tv-udsendelser. Vi er modstandere af, at man, fordi man kan opstille et enkelt gribende tilfælde, så straks siger: Det må vi lave en lovparagraf om. Vi er især modstandere af det, når der faktisk er en opsamlingsparagraf for den slags særlige tilfælde. Så vi synes ikke, man skal lave særlige regler.

Derfor vil regeringspartierne ikke stemme for det pågældende forslag. Dette blot til forklaring.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Integrationsministeren lavede lige præcis den gennemgang af udlændingelovens § 9, som jeg også havde forventet han ville komme med, og jeg er da heller ikke i tvivl om, at udlændingeloven allerede i dag giver hjemmel til denne særlige mulighed for, at bortførte børn får lov til at blive familiesammenført med deres ægtefælle og deres børn fra hjemlandet.

Men problemet for integrationsministeren er jo, at de rent faktisk har fået afslag. Problemet for integrationsministeren er, at den praksis, som ministeren nu siger man *kan* bruge ifølge lovgivningen, *vil* man ikke bruge.

Jeg er fuldstændig enig med integrationsministeren i, at det er uheldigt med en lovgivning, der laves som sådan nogle særbestemmelser. Men vi har jo bare det problem som opposition, at vi har en minister, der har muligheder i sin lovgivning for at anvende konkrete vurderinger i sager, hvor det af humane grunde findes rimeligt at gøre det – ministeren opregnede her særlige tilfælde, internationale forpligtelser osv. – men at ministeren ikke bruger de muligheder.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke fru Anne Baastrup for den klare indrømmelse af, at hun og andre partier her i Folketinget ønsker at blande sig i konkrete sager. Når ministeren efter at have vurderet for og imod og have vurderet alle de oplysninger, som Folketingets partier ikke har, og som jeg ikke må give, så vil Folketinget derefter lave en speciel paragraf for at ændre administrationen. Det synes jeg er temmelig uholdbart.

Kl. 11.05

Jeg har sagt – også offentligt, for den slags skal åbenbart foregå via medierne, mens ministeren er bortrejst – i mobiltelefon fra Mexico, at jeg da er klar til at se på sagen igen. Hvis de pågældende, der har fået et afslag, mener, at afslaget er urimeligt, så kan vi da se på sagen igen, men jeg kan jo ikke her i Folketinget, og jeg kan ikke i telefonen fra Mexico foretage en administrativ omgørelse af noget, som embedsmændene efter bedste overbevisning mener er rimeligt i forhold til gældende lov.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Integrationsministeren ved eller burde vide, at den praksis, ministeren, efter at han tiltrådte, har fastlagt, når det drejer sig om disse grupperinger, er strammere end nødvendigt. Ministeren ved eller burde vide, at forudsætningen for, at oppositionen overhovedet kan få ministeren ud af busken på et enkelt område, er, at vi tager nogle offentlige debatter.

Sagen er jo rent faktisk den, at lovgivningen fortolkes meget, meget stramt af udlændingemyndigheden efter ministerens klare beskeder. Vi ved jo, at Dansk Folkeparti som regeringens støtteparti holder nøje øje med de muligheder, ministeren har for at dispensere, og er over ministeren som jeg ved ikke hvad, hver gang der er nogen som helst slinger i valsen og ikke alle bliver afvist.

Derfor er det nødvendigt for os at sætte fokus på de fuldstændig urimelige sager, som denne her udlændingelovgivning giver hele tiden, uafbrudt og konstant.

Så kan ministeren sige, at han ikke vil være med til en særlovgivning – jeg er enig – men så skal ministeren også samtidig her tilkendegive, at det rent faktisk er muligt at bruge lovgivningen, og at han agter at slække på denne meget stramme praksis.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Efter denne anden klare indrømmelse, som jeg håber Dansk Folkepartis folketingsgruppe nøje har lyttet til, så går jeg ud fra, at Dansk Folkeparti nu er klar over, at dette her ændringsforslag handler om udlændingepolitikken generelt. Det er partier, som generelt er imod udlændingepolitikken og den linje, der er lagt, som stemmer for det her forslag, og så går jeg ud fra, at et flertal i Folketinget vil afvise forslaget.

Med hensyn til om jeg vil love at omgøre en beslutning: Det vil jeg ikke, men jeg vil gerne love at se på sagen igen, det vil jeg gerne.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, Det Radikale Venstre ønsker med det her forslag, er at befri ministeren for hans evindelige skøn. Udlændingelovgivningen er en syns- og skønsforretning, hvor man hele tiden kan vurdere fra sag til sag, og som man kan lægge forskellige betragtninger ned over. Det holder ikke i et retssamfund, synes vi.

Det er baggrunden for, at der skal være en paragraf, der klart beskriver en særlig situation, ikke et særligt tilfælde, men en særlig situation. Det er jo ikke kun to familier, der bliver reddet med det her forslag, det er alle børn og familier, som kan risikere at komme i den situation, at børnene som små bliver bortført til et andet land.

Så siger ministeren, at oppositionen vil lovgive på baggrund af enkelttilfælde. Jeg gentager, at det her er en generel paragraf, som gælder alle.

Men i øvrigt er hele udlændingelovgivningen, som jeg ser det, baseret på enkelttilfælde; ganske få tvangsægteskaber og ganske få genopdragelsesrejser har ført til en stramning af udlændingelovgivningen, som rammer alle. 30 tvangsægteskaber fører til en stramning, som indebærer, at 4.000 familier ikke længere kan have et familieliv sammen her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kan nu godt nævne enkeltsager, som Venstre har været med til at støtte på baggrund af tv-udsendelser, men det er jo ikke det, den her sag drejer sig om.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at Socialdemokratiet ikke tager stilling til den her sag på baggrund af en tv-udsendelse, men at vi i

hele forløbet omkring L 171 præcis har haft børns ret som ledetråd. Vi har sat fokus på børns ret, og det har været det bærende i, at Socialdemokratiet støtter det her forslag.

Kl. 11.10

Jeg vil så godt spørge ministeren på baggrund af det svar, der blev givet tidligere her, om ministeren har eksempler på enkeltsager, hvor opsamlingsparagraffen er blevet brugt, og om ministeren her vil give tilsagn om, at der vil komme en indstilling til, at opsamlingsparagraffen vil blive brugt i den situation her.

Og så endelig: Det her handler jo ikke om at lave særlovgivning, og det handler ikke om en enkeltsag; det her handler om at sikre, at det ikke sker en gang til, altså en forebyggelse, så vi ikke står i den her situation senere.

Formanden:

Hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi i denne her sag meget optaget af, at man fra Folketingets side gør, hvad man kan, for at hjælpe børn, der er blevet bortført til udlandet og på et tidspunkt gerne vil vende tilbage med deres familie. Det bør ikke være sådan, at lovgivningen laver nogle vigtige barrierer, der gør, at man af forskellige årsager ikke kan vende tilbage.

Men det er klart, at vi er nødt til, når vi laver lovgivning i Folketinget, ikke at være optaget af enkeltsager, men af, at den lovgivning generelt vil være holdbar også i fremtiden.

Derfor kan der være et problem ved det ændringsforslag, Det Radikale Venstre har fremsat, og som meget præcist vil lave en særlov, der gør, at alle – også de, der eventuelt vil misbruge systemet – kan vende tilbage med familie. Der er vi enige med ministeren vedrørende de problemer, ministeren har påpeget her på talerstolen.

Derfor kan Dansk Folkeparti ikke støtte det ændringsforslag stillet af Det Radikale Venstre, som vi taler om her, for det ville være en særlov. Det ville være at løfte alle tilfælde, hvor der i dag er lovgivning, som fra ministerens side kan bruges til at rette op på eventuelle urimeligheder, over i en særlov, som der ikke er rimelighed i.

Derfor er vores opfordring til ministeren, og det har vi også stillet spørgsmål til ministeren om, at man er villig til at se på de sager – sådan hørte jeg også ministerens tilkendegivelse tidligere i dag – hvor der eventuelt foregår urimelig-

heder i forhold til den nuværende lovgivning. Men at begynde at lave særlovgivning, som Det Radikale Venstre er klar til i det her tilfælde, hvor der kan være tale om misbrug, hvor mange, som ikke er berettiget til familiesammenføring, kan misbruge systemet, dér siger vi stop i Dansk Folkeparti. Der har ministeren ret i, at der er vi meget årvågne med hensyn til, om man misbruger udlændingelovgivningen til at opnå asyl på forkert grundlag, familiesammenføring på forkert grundlag. Det har Det Radikale Venstre ikke været, så der er det vigtigt, at vi har Dansk Folkeparti til at holde stilen på det punkt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Der var en ordveksling i forbindelse med den pågældende tv-udsendelse, hvor integrationsministeren siger: Vi skal ikke løse helt specielle situationer ved at lave endnu flere paragraffer. Hertil svarer hr. Peter Skaarup: Det synes jeg at integrationsministeren skal se på med friske øjne, for det er jo altså utrolig vigtigt, at vi giver de kvinder, der er kommet i klemme, den støtte, det er, at de kan komme tilbage til Danmark og leve sammen med deres familie.

Jeg vil gerne sige til hr. Peter Skaarup, at Det Radikale Venstre er fuldstændig enig, og derfor tog vi hr. Peter Skaarups forslag til os og foreslog en paragraf, der lige præcis kan redde de her pågældende familier.

Det, man kan konstatere nu, er, at det er meget vigtigere for hr. Peter Skaarup og hans parti, Dansk Folkeparti, at sige det rigtige, når kameraerne ruller, end når der er et Folketing, der lytter. Det er populisme.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen – synes jeg – tager fuldstændig fejl. Dansk Folkeparti siger det, vi gerne vil, i de situationer, hvor vi bliver spurgt, og det har vi også gjort i den her sag.

Vi synes, det er rimeligt – og det forstår jeg at fru Elsebeth Gerner Nielsen også mener – at en bortført pige, som under groteske forhold af en mellemøstlig mand f.eks. bliver bragt til et mellemøstligt land, på et tidspunkt kan vende tilbage med sin familie.

Kl. 11.15

Det synes vi er rimeligt, og vi har fået et løfte fra ministeren om, at hvis der er nogen, der er i den situation – og det er der – som henvender sig til ministeren og beder ministeren om at se

på en sådan sag igen, så vil ministeren se positivt på det. Og det er vi meget godt tilfredse med.

Som sagt går vi ikke med på Det Radikale Venstres galej om særlove, hvis der kan argumenteres sagligt imod, og det synes vi ministeren har gjort.

Det er vigtigt, at vi hjælper de børn, der kommer i klemme, og som gerne vil vende tilbage, men det er altså også vigtigt, at den lovgivning, vi gennemfører, kan holde også mange år frem, og der kan jeg have en frygt for, at det er hovsaloggivning, fru Elsebeth Gerner Nielsen foreslår:

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Der er en enkelt familie, der allerede har sendt en ansøgning og forklaret, at der var tale om et bortført barn, som har fået afslag på familiesammenføring efter de regler, der er, og efter Udlændingestyrelsens bedste vurdering.

Det, hr. Peter Skaarup kræver nu, er, at et flertal i Folketinget skal pålægge ministeren at administrere på en bestemt måde. Det er vi modstandere af i Det Radikale Venstre, og det var hr. Peter Skaarup også for en uge siden, da han blev spurgt, hvad man skulle gøre i denne her sammenhæng, da foreslog hr. Peter Skaarup, at der skulle laves en ændring af udlændingelovgivningen.

Derfor handlede vi i Det Radikale Venstre. Det kan være, vi har bedre tid til at få lavet ændringsforslag, men vi lyttede sådan set til et forslag, som Dansk Folkeparti var kommet med, og det er det, der er til afstemning i dag, og hvis Dansk Folkeparti stemte for, så var der en række familier, der ville få reddet deres familieliv. Det synes vi de fortjener.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at nu ser vi, hvad ministeren får af henvendelser fra dem, der måtte være kommet i klemme i denne her sag, og så har vi hørt, at ministeren er villig til at se positivt på, om der er sagligt belæg for, at man kan hjælpe de pågældende. Det er det afgørende for os. Det, vi har ønsket, er som sagt, at man kan hjælpe de familier, de piger, der måtte være blevet bortført og kommer tilbage og gerne vil have deres familie med.

Det hensyn, Det Radikale Venstre så ikke tager, og som vi synes vi er nødt til at tage i Dansk Folkeparti, for vi er nødt til at se på helheden, er,

at vi ikke laver hovsaloggivning i Folketinget. Det betyder, at den udlændingelov, vi møjsommeligt har arbejdet for sammen med regeringen, og som nu er blevet stram og på mange punkter er, som vi ønsker det, men stadig væk ikke stram nok på alle områder, kan fortsætte i mange år frem. Det ønsker Det Radikale Venstre ikke, og derfor ønsker Det Radikale Venstre ved enhver given lejlighed at sige, at den lovgivning ikke fungerer, ikke duer, hvor vi har det ønske, at den skal fastholdes og udbygges, sådan at den er i overensstemmelse med det, som et flertal i befolkningen gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Denne her debat handler jo ikke kun om indholdet, men åbenbart også om principperne for, hvad vi skal lovgive om, og hvad vi skal lade være at lovgive om. Men jeg kan nu også godt huske den ble i Odder, der blev til en helt ny tilsynslov, så det er i hvert fald ikke, fordi der ikke har været enkeltsager, der tidligere har rejst et lovgivningsarbejde her i salen.

Når vi støtter det ændringsforslag, som er kommet op nu her meget sent i processen – det vedkender vi os – så er det ikke, fordi vi vil misbruge lovforslaget, men det er, fordi vi egentlig kan se en parallel til nogle af de andre børnerettigheder, som blev bragt ind i lovforslaget, efter at det var sendt til høring.

Jeg er faktisk af den overbevisning, og det er så det, mit spørgsmål til hr. Peter Skaarup skal gå på: Hvis vi nu havde haft denne her debat for et år siden, måske lige efter folketingslukningen hen over sommeren sidste år, er hr. Peter Skaarup så ikke enig i, at så havde vi måske taget højde for også disse børn i septemberaftalen? Der er jo en parallel mellem, at det er meget få børn, der bliver sendt på genopdragelse, og at det er meget få børn, der bliver kidnappet, men det handler jo om børns rettigheder på trods af de voksne forældres dumme handlinger, og det kunne lige så godt have været med i septemberaftalen som noget af det andet.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, det er svært her fra Folketingets talerstol i en debat som den her at tage stilling til, om man på det tidspunkt ville have taget højde for problemer, der eventuelt kan opstå; det er svært at tage stilling til.

Det, der er det afgørende for os – og der kunne jeg måske godt ønske mig, at Socialdemokraterne var lige så årvågne – er, at vi er sikre på, at den udlændingelov, vi vedtager, uanset om det er den lille del af det, vi har til debat i dag, eller det er mange andre dele af udlændingelovgivningen, ikke kan misbruges, at det ikke åbner en ladeport på forskellige områder, hvor man i fremtiden vil se, at f.eks. indvandrerbørn i Danmark får nogle rettigheder, som man ikke burde have givet dem, når man laver lovgivning i Folketinget.

Det er vi meget optaget af fra Dansk Folkepartis side, og det er jeg også begyndt at se at Socialdemokraterne er på vej til på nogle områder, men vi mangler den samlede linje, som der bør være, hvis man skal sørge for, at lovgivningen er rimelig og acceptabel for et bredt flertal af befolkningen.

Derfor kan vi altså som sagt ikke støtte det ændringsforslag, for vi mener ikke, det er gennemtænkt, men vi kan godt støtte, at man så vidt muligt overhovedet hjælper børn, der er blevet bortført fra Danmark, til at komme tilbage.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg ved ikke, hvor tit vi skal understrege heroppefra, at Socialdemokraterne også går ind for en gennemskuelig udlændingelovgivning, men lige det her lovforslag er så måske ikke det bedste eksempel, for der er i hvert fald rettet ret meget i det fra det, der blev sendt til høring, til det, vi har i dag, så der kunne vi i hvert fald også i fællesskab have gjort noget, der var klogere end det, der blev sendt til høring, hvis vi havde haft en anden proces.

Det, jeg efterlyser lidt i forhold til Dansk Folkeparti, er, om man ikke kan se logikken i, at der er en parallel: Der er meget få børn, der har en ret, de ikke er sikre på, fordi det ikke står lovfæstet så tydeligt, at alle og enhver kan se, at det her barn har nogle rettigheder. Det er jo den ret, vi har givet de børn, der bliver sendt på genopdragelse: De skal kunne være trygge ved, at de har den danske stat bag sig. Det synes vi faktisk også som Socialdemokrater at bortførte børn skal være, de skal kunne være trygge ved, at der er en særlig paragraf, der siger, at de har ret til at vende tilbage. Det er den parallel, vi efterlyser.

Det kan da godt være, at ændringsforslaget kunne have været skrevet smartere, men nu er

tiden, som den er, og vi synes faktisk, det er vigtigt, at børn kender deres rettigheder.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Blot den bemærkning, at jeg tror, vi er enige om, at man skal hjælpe de børn, som kommer i klemme på grund af, at de er blevet bortført.

Fru Karen Klint brugte udtrykket, at det var vigtigt, at det var børns rettigheder, vi så på, men vi må jo være opmærksomme på, at i en sag som denne her er det egentlig ikke barnet, der bliver krænkert i sig selv, for barnet kan godt vende tilbage i dag. De børn, vi taler om her, går jeg ud fra er danske statsborgere, og de kan godt vende tilbage; det, der er problemet, er, at de ikke nødvendigvis kan få deres familie med.

Det er det, ministeren eventuelt skal tage stilling til, hvis der nu kommer nogle sager, som bliver bragt op over for ministeren. Barnet som helhed kan under alle omstændigheder godt vende tilbage med den nuværende lovgivning; det siger sig selv; vedkommende er efter al sandsynlighed dansk statsborger.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er det jo ikke sådan, at hr. Peter Skaarup kan klandre Socialdemokratiet for ikke at stemme for det her forslag, i og med at vi er aftaleparter sammen med regeringen om det her.

Men i de medier, hvor hr. Peter Skaarup har været omtalt, har der været lagt op til, at der for den her familie skulle laves en dispensation. Det har vi andre sagt nej til. Vi vil ikke lave særlove, og hvis det var en dispensation præcis for den her familie, så var der tale om en særlov, men det er der jo ikke; det her er jo en generel ændring af loven, sådan at vi er sikre på, at de familier, der kommer i den her situation fremadrettet, også har lov til at få deres familier med til Danmark.

Så vil jeg godt spørge hr. Peter Skaarup, om han kan give nogen eksempler på, hvordan det her kan misbruges. Altså hvor mange år skal man være bortført i udlandet, er det 10, 15 eller 20 år, før man ikke kan misbruge den her lov? Jeg synes simpelt hen, det er for langt ude, hvis man tror, at de, der har været bortført i så mange år, kommer her til Danmark med deres familier for at misbruge udlændingeloven.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Fru Anne-Marie Meldgaard er inde på særlov/dispensation. Vi har ikke ønsket, at man skal give nogen særlige dispensationer eller særlove, vi har ønsket, at problemet skal blive løst. Vi er ikke dem, der tager os af enkeltsager i Folketinget, vi kan ikke lave særregler for enkeltpersoner, men vi kan sige til ministeren og ministerens embedsmænd, at vi synes, der er et generelt problem, hvis det viser sig, som det også er fremgået af en tv-udsendelse, at bortførte børn, der er væk fra Danmark i en del år og gerne vil vende tilbage med deres familie, ikke kan vende tilbage. Der er et generelt problem, hvis det forholder sig sådan, og det er så det, vi har bedt ministeren se på. Jeg har stillet et såkaldt § 20-spørgsmål i Folketinget og bedt ministeren se på det her, og jeg har hørt ministeren i dag sige, at han er villig til at gøre det.

Det synes jeg egentlig at Socialdemokraterne, som er et af de partier, der står bag det generelle forslag, vi diskuterer i dag, og som har været med til at lave en aftale med regeringen, så burde henholde sig til og sige: Jamen så ser det da ud til, at det problem, der helt klart har været, måske kan blive løst, i stedet for at støtte et forslag fra et parti, som kun er ude på at lempe lovgivningen på en måde, hvor man åbner for misbrug.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg synes, at det med hr. Peter Skaarups svar på de spørgsmål, der kommer her i dag, virker, som om hr. Peter Skaarup er blevet en dikkende lamme hale til regeringen.

Det handler om, at hr. Peter Skaarup løber fra de udtalelser, han selv er kommet med i forhold til netop den her familie. Hr. Peter Skaarup har givet den her familie en opfattelse af, at han ville være med til at løse det her problem for den her familie, som har fået afslag, selv om sagsbehandlerne godt ved, at der er tale om en familie, hvor moderen har været bortført i mange år.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Peter Skaarup, hvad han vil gøre. Hvad vil han gøre for at sikre sig, at familien nu også bliver omfattet af den opsamlingsparagraf, som ministeren jo tidligere har talt om kan blive brugt, og så spørge, hvorfor den ikke er brugt. Er det ikke nok, at man har været bortført i 20 år, og så skal en opsamlingsparagraf benyttes for at få familiesammenføring her i Danmark? Jeg vil godt spørge hr. Peter

Skaarup, om han ikke synes, det er underligt, at den ikke er blevet brugt.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Som jeg sagde tidligere, har jeg ikke adgang til at se alle akter i enkeltsager, og det tror jeg heller ikke fru Anne-Marie Meldgaard har.

Jeg ved, at der er mange folketingsmedlemmer, der af medierne bliver konfronteret med forskellige sager, hvor man får en halvkvædet vise om, hvad sagen egentlig indeholder. I andre tilfælde er sagen måske, som et medie fremlægger den, men der kan være sager, hvor man ikke får alle oplysninger. Jeg tror, at en af de ministre, der tidligere har siddet på udlændingeområdet for Socialdemokraterne, f.eks. blev konfronteret med en meget, meget kendt sag, hvor det viste sig, at man slet ikke havde alle oplysninger, hvor den alder, en bestemt pige angav, slet ikke var den rigtige, og hvor ministeren nærmest blev til grin.

Det er jo det, der er problemet for folketingsmedlemmer, at hvis ikke vi får alle oplysninger, så kan vi ikke afgøre sager. Vi er ikke domstans fra folketingsmedlemmernes side, men vi har embedsmændene, og vi har ministeren til at gå ned i enkeltsager og vurdere dem, og der synes jeg så, at fru Anne-Marie Meldgaard skal være tilfreds med, at ministeren har tilkendegivet, at det vil man gerne gøre i den konkrete sag. Det er det, vi synes er godt, at man altså fra ministerens side siger, at nu vil man prøve, hvis der kommer en henvendelse, at gøre noget ved sagen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Peter Skaarup har afsløret sig her fra Folketingets talerstol. Som hr. Peter Skaarup sagde i sit første indlæg, så siger Dansk Folkeparti det, de gerne vil sige, men det har ingen konsekvens.

Hr. Peter Skaarup fortæller nu, at den her familie vil forslagsstillerne til det her ændringsforslag plus os, der stemmer for det, gerne støtte.

Det, hr. Peter Skaarup har fået ud af det, er, at alle de mennesker, der så Dags Dato og TV 2-Nyhederne, sammen med familien kunne glæde sig over, at nu ville Dansk Folkeparti for første gang i mange år vise et humanistisk ansigt. Og hvad sker der så? Hr. Peter Skaarup er simpelt hen på fuld flugt væk. Det her er simpelt hen en pinlig sag for hr. Peter Skaarup og for Dansk Folkeparti.

Det, jeg så ville spørge hr. Peter Skaarup om, er: Hvordan vil hr. Peter Skaarup støtte og hjælpe de familier, hvis børn er blevet bortført, og hvor den danske stat ikke har hjulpet til for at få børnene tilbage? Hvordan vil hr. Peter Skaarup konkret hjælpe?

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hvis fru Anne Baastrup virkelig har den opfattelse, at Dansk Folkeparti er et meget inhumant parti, så burde fru Anne Baastrup vel glæde sig over, at Dansk Folkeparti netop har sagt og gjort noget i denne her sag: Vi har bedt ministeren se på sagen, og vi har bedt ministeren se på de problemer, den har medført.

I stedet vælger fru Anne Baastrup at stille sig op på sidelinjen og råbe og skribe og være fuldstændig outreret i den måde, man går efter Dansk Folkeparti på i en sag som den her, hvor vi jo netop prøver på at arbejde i den retning, som fru Anne Baastrup gerne vil. Jeg må sige, at det undrer mig, at fru Anne Baastrup og SF efterhånden er så langt ude i det politiske billede, at man i den grad forsøger at sætte sig selv uden for indflydelse.

Med hensyn til, hvad vi skal gøre for at hjælpe de mennesker: Jamen vi har som sagt en folketingsdebat i dag, hvor ministeren har sagt, at man fra embedsmandsside og ministerens side er villig til at se på de sager, der måtte komme. Ministeren har tilkendegivet det meget klart, og jeg er sikker på, at de, der hører ministeren sige det, også godt ved, at det ligger der selvfølgelig noget bag. Det burde fru Anne Baastrup være tilfreds med i stedet for at være sådan lidt negativ, som jeg synes at SF er i denne her sag.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hr. Peter Skaarup ved eller burde vide, at der er indkaldt til samråd i denne sag.

Jeg sendte umiddelbart efter tv-udsendelsen et forslag til hr. Peter Skaarup om, at vi i fællesskab lavede en beretning fra Integrationsudvalget, hvor vi opfordrede ministeren til at få løst det her problem. Hvad fik jeg tilbage? Et svar fra hr. Peter Skaarup om, at hr. Peter Skaarup ligesom ikke ville være med nu.

Hr. Peter Skaarup har et problem, og hr. Peter Skaarup forsøger at tale sig ud af det.

Det, vi står med nu, er et konkret problem for mennesker, hvis børn er blevet bortført. Jeg spurgte før: Vil hr. Peter Skaarup gå ind og bistå med at få ændret praksis omkring udlændingelovens § 9, eller vil hr. Peter Skaarup være med til konkret at gå ind og lave præcise lovændringer? Og så ved jeg godt, at hr. Peter Skaarup er så bange for den der store ladeport, der åbnes, misbrug osv., men min klare opfattelse af integrationsministerens svar på, hvordan det her ændringsforslag kunne fortolkes, er, at ministeren har sagt: Find fem fejl, således at det ikke bliver vedtaget. Det er det, der er sket, det er godt embedsarbejde, men det hjælper ikke disse mennesker.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nu ved jeg ikke, hvornår det er blevet kutyme, at formanden for Retsudvalget begynder at oplyse om, hvad der føres af forskellige mailkorrespondancer med Folketingets medlemmer fra formandens side. Det skal jeg ikke blande mig i, men det er åbenbart sådan, at det siger man her fra Folketingets talerstol, og så vil jeg også godt sige, hvad jeg svarede. Mit svar på spørgsmålet, om vi ville være med til en beretning i denne her sag, var, at vi selv nu havde rejst sagen over for integrationsministeren og havde bedt ministeren om at se på sagen.

Det må dog være det mest saglige, i og med at vi som sagt ikke har detailkendskab til alle sager, at vi beder ministeren, som har embedsmændene til rådighed, vurdere sådanne sager, om der generelt er tale om uheldige tilfælde med børn, der gerne vil tilbage med deres familie, børn, som altså er blevet bortført. Det er det, vi har bedt ministeren om at se på, og så synes jeg jo ikke, det er særlig klogt, at fru Anne Baastrup, mens vi er i gang med den proces, mens der måske er nogle, der skriver til ministeren og gerne vil have kigget på de her sager, begynder at køre en stor debat om en særlov i Folketinget i forbindelse med et forslag, hvor det her slet ikke har været diskuteret tidligere. Det undrer mig, at man gør det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Derefter er det fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Kl. 11.35

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er jo en lille smule handicappet i denne her politiske debat. Der har været et lille stykke tid, hvor jeg ikke har set fjernsyn, og derfor har jeg så ikke haft denne mulighed for at danne mig en mening om den virkelige sandhed her i livet. Det beklager jeg. Derfor forholder jeg mig alene til ændringsforslaget, som jeg kan meddele at Det Konservative Folkeparti vil stemme imod.

Men jeg hørte fru Anne-Marie Meldgaard sige: en pige, som måske har været bortført i 20 år. Se, der er ikke nogen, jeg kunne have mere ondt af end den pige, der har været bortført i 20 år, men jeg vil godt sige: Denne pige er bortført som 2-årig af en far, som ikke ønsker, at hun skal vokse op hos sin danske mor, en far, der har bortført hende til et samfund, som er ganske og aldeles anderledes end det, vi lever i, og hvor han, da hun var 16 år har tvangsgiftet hende med en eller anden, som han fandt det opportunt at gifte hende med, hun har fået et antal børn, og når hun så er 22 år, ville hun ifølge den paragraf her have retskrav på at komme herop med sin påtvungne udenlandske ægtemand af en ganske anden livsopfattelse end hun og hendes danske familie og med de børn, hun har måttet få, måske også mod sin vilje.

Jeg synes, det er ganske og aldeles uigennemtænkt, og jeg forstår strengt taget ikke, at Socialdemokratiet vil stemme for det. At Det Radikale Venstre vil, skal jeg ikke forholde mig til; de vil vel stemme for alt af den slags. Vi kan i hvert fald ikke stemme for det.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det lader da til, at fru Else Theill Sørensen alligevel er ret godt inde i sagen, når hun kan vide, at den pågældende kvinde er blevet tvangsgift som 16-årig og nu er 22 år og gerne vil tilbage til Danmark med sin familie.

Jeg har lyst til at spørge fru Else Theill Sørensen, om det slet ikke gør indtryk på hende, at der her er tale om en kvinde, der har et retskrav på at komme tilbage til Danmark, men ikke har haft mulighed for at udøve det før. Der er tale om en bortførelse, som kan være traumatisk, og som nu kan få en lykkelig ende. Hvorfor skal man påtvinge den unge kvinde her endnu en traumatisk oplevelse? Har det ikke ligesom været nok, at hun har været bortført i en årrække, også selv om hun er opvokset i en anden kultur?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er nødt til at sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at det, jeg sagde, faktisk var helt ærligt: Jeg har ikke set den udsendelse, og jeg er ikke inde i sagen. Jeg talte ikke om den pågældende kvinde, jeg talte ikke om nogen bestemt. Jeg hørte fru Anne-Marie Meldgaard nævne, at en kvinde kunne have været bortført i 20 år. For mig var det en teoretisk kvinde. Jeg vidste ikke, at det havde sammenhæng med den reelle situation.

Jeg mener bare, at hvis man siger, det er synd for den kvinde – og det tvivler jeg sådan set ikke på, det vil jeg gerne sige – og hvis man så vil redde én kvinde og hendes familie ved at lave en generel lovgivning, så er det, der bliver muligheder for den teoretiske kvinde, jeg skildrer. Jeg udtalte mig ikke om en bestemt, for jeg har helt ærligt ikke set det, og jeg har heller ikke læst om situationen; jeg forholder mig alene til ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det tror jeg på, når fru Else Theill Sørensen siger det.

Jeg har så kun ét spørgsmål til fru Else Theill Sørensen, og det er, om hun ikke mener, at der er forskel på de situationer, hvor der som i det her tilfælde er tale om en bortførelse af en person, som måske har sin anden familie her i Danmark, og som gerne vil leve sit liv her i Danmark, og så de tilfælde, som hr. Peter Skaarup har været inde på: nogle, der vil misbruge loven for at komme tilbage til Danmark.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg tror, der er forskel på situationer, ligesom der er forskel på mennesker. Men der er jo ikke nogen forskel i det her ændringsforslag; der bliver det en juridisk ret for enhver, som er blevet bortført som barn, også i den situation, jeg skildrede, nemlig at man bliver tvangsgift og får et antal børn, så skal man altså have ret til det.

Kl. 11.40

Hvad nu hvis den grumme far, som har bortført barnet oprindeligt, siger: Jamen du kan godt få lov at rejse tilbage til Danmark, det synes jeg er helt fint, under den forudsætning, at du gifter dig og tager et antal børn med? Jeg synes, Socialdemokratiet burde stemme imod det her forslag, og lad os så tale om de faktiske problemer på et senere tidspunkt og så gå ud fra, at ministeren

vil se på den konkrete sag. Jeg synes, det er harsarderet at lovgive ud fra en helt konkret sag.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, fru Else Theill Sørensen også på det her punkt har nogle interessante betragtninger. Det kom i al fald til at lyde, som om en kvinde, der er blevet tvangsgift og har fået nogle børn, i hvert fald ikke skal have lov til at komme tilbage til Danmark. Hvorfor skal hun tilbage til Danmark med sine børn og sin mand? Dem må hun lade blive hjemme.

Er det sådan, at fru Else Theill Sørensen mener, at børn, der er resultat af et tvangsægteskab eller eventuelt en voldtægt, ikke er elsket af deres mor, altså at en kvinde godt kan forlade dem?

Jeg synes, fru Else Theill Sørensen glemmer, at vi her har at gøre med ofre. Vi har at gøre med piger, der er blevet bortført som små. De kan ikke gøre for det. Deres mor er blevet forhindret i at være mor i årevis. Vi snakker muligvis også om kvinder, der er blevet tvangsgift; det ved vi ikke noget om, jeg har ikke set nogen eksempler på, at der er bortførte børn, der er blevet tvangsgift. Tværtimod ser det ud til, at der i de to eksempler, vi kender, er tale om kærlighedsforhold. Men selv om der var tale om tvangsgifte!

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg har måske et lidt andet forhold til brugen af det, jeg vil kalde logiske termer. Jeg har ikke sagt, at hun ikke skal vende tilbage, men fru Elsebeth Gerner Nielsen siger, at hun automatisk skal kunne vende tilbage alene på grund af det faktum, at hun har været bortført.

Så nævner fru Elsebeth Gerner Nielsen, at børn, der er født som resultat af en voldtægt, naturligvis kan være elsket af deres mødre. Jeg håber virkelig, at moderen kan sætte sig ud over situationen, så de kan være elsket af deres mor. Jeg synes også, det ville være fint, hvis den mor i denne her situation, hvis der var tale om voldtægt, kunne få sine børn med, men jeg synes jo mildt sagt, det ville være noget forfærdeligt, hvis hun også kunne få voldtægtsmanden med.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er sådan, at tvangsægteskaber er forbudt ifølge dansk lovgivning, og udlændingelovgivningen er skruet sammen på en sådan måde, at

hvis der er tale om et tvangsægteskab, så kan man ikke få sin ægtefælle med til Danmark. Så det her er selvfølgelig under forudsætning af, at der ikke er tale om et tvangsægteskab.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg går ikke ud fra, at der er tale om ægteskaber indgået i Danmark, jeg går ud fra, at der er tale om ægteskaber indgået steder, hvor det kan være almindeligt med tvangsægteskaber. Hvordan i alverden skal vi finde ud af, at det er det?

Jeg vil gerne sige, at jeg dermed ikke har taget stilling til, om den ene konkrete kvinde eller den anden konkrete kvinde i situationen skal have lov, men jeg vender mig imod et lovforslag, som giver et retskrav på at få hele familien med alene ud fra det faktum, at kvinden flyttede fra Danmark ved en bortførelse.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har nu forstået Det Konservative Folkepartis retspolitik: Kriminalitet skal kunne betale sig. Den beskrivelse, fru Else Theill Sørensen er kommet med, af en konkret situation er fuldstændig fortænkt. Det ægteskab bliver at opløse, når moderen får mulighed for at komme tilbage og så i øvrigt fortæller, under hvilke omstændigheder hun er blevet gift.

Lad mig tage et andet eksempel. Her sidste år sad der en ulykkelig mor, som havde fået bortført sit barn til USA. Den mor vil fru Else Theill Sørensen heller ikke hjælpe, når den dreng måtte blive voksen.

Der er så mange forskellige eksempler, hvor Haagkonventionen ikke har kunnet hjælpe børn, og hvor den danske stat ikke for alvor er gået ind for at hjælpe disse børn og deres mødre verden over. Det handler ikke blot om de muslimske lande.

Kl. 11.45

Det, der er vigtigt at få slået fast, er: Vil Det Konservative Folkeparti sikre, at kriminalitet skal kunne betale sig, eller hvad?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Vi vil gøre, hvad vi kan for at sikre, at kriminalitet ikke skal kunne betale sig, men det har altså ikke noget med det her at gøre.

Jeg har ikke sagt på noget tidspunkt, at ingen bortført mor skal have lov at vende tilbage; jeg har bare sagt, at vi stemmer nej til, at enhver mor

eller *enhver* person kan få lov at komme til Danmark, blot fordi man er blevet bortført. Jeg ser slet ikke på de konkrete tilfælde – dem kan der være god ræson i at se på og se, om der er mulighed for at gøre noget ved, og det går jeg ud fra at ministeren vil gøre – men det er ikke efter vores mening rimeligt at lovgive på den måde, som er foreslået her.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at fru Else Theill Sørensen ud over de fem fejl, som integrationsministeren har bedt embedsmændene om at finde, nu har opfundet en sjette.

Men samtidig må jeg også kvittere for, at fru Else Theill Sørensen rent faktisk kan se, at det er et problem for disse mennesker, at det er et problem for den mor, som sidder tilbage og gerne vil have en tilværelse sammen med sin voksne datter. Det er da et problem, hvis det er sådan, at denne mor ikke har mulighed for at vende tilbage til det danske samfund med sin nystiftede familie.

Fru Else Theill Sørensen skal også huske på – hvis fru Else Theill Sørensen har fulgt de her sager – at når kvinden bliver gift, får sin egen selvstændighed og dér tager kontakt til sin mor og siger: Jeg vil gerne have kontakt, jeg vil gerne bo hos dig kortere eller længere tid af mit liv, så kan hun ikke gøre det, således som reglerne fortolkes af integrationsministeren. Derfor dette ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Dette ændringsforslag stemmer vi imod, fordi det giver en hel generel tilladelse, og det ønsker vi ikke.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Kristendemokraterne støtter dette ændringsforslag, om end vi er meget bevidste om, at der er et dilemma i forslaget, fordi vi mener, at der er tale om nogle særlige regler for en særlig gruppe, og dermed er der også lidt tale om en forskelsbehandling.

Jeg tror, det var hr. Søren Søndergaard, der var inde på at spørge: Jamen hvad med de børn, som er udsat for skilsmisse eller har andre oplevelser, men som ikke får de samme muligheder?

Vi ved, at det selvfølgelig er problematisk. Men samtidig har vi jo i de her 2½ år på det her område arbejdet for, at det skal være muligt at leve med sin familie i Danmark, og vi har ikke været fortalere for de ændringer og de stramninger, som regeringen sammen med Socialdemokratiet har bragt på bane. Så det er meget svært at skulle stemme imod dette forslag, fordi vi hermed giver nogle familier mulighed for at være sammen, og det vil vi trods alt gerne støtte op om.

Socialdemokraterne gør meget ud af, at der er tale om en generel ændring. Ja ja, så lad os da kalde det en generel ændring på et meget særligt område. For os er det stadig væk at sige, at der altså er tale om nogle særlige regler. Men vi vælger at støtte dette forslag.

Jeg vil dog lige til sidst kommentere den her diskussion om, hvorvidt man skal lovgive på baggrund af nogle enkelttilfælde, enkeltsager. Nu har jeg ikke selv set den udsendelse, så det er i hvert fald ikke derfor, vi har den holdning, vi har. Det mener jeg naturligvis ikke at vi bør gøre som Folketing. Men vi gør det jo. Den sidste sag, jeg kan huske, var på sundhedsområdet, Jasonsagen; den tror jeg de fleste af os egentlig godt kan huske. Det var jo netop på baggrund af en enkeltsag. Så jeg tror, at man måske ikke skal råbe så højt; man bør i hvert fald ikke kaste med sten, hvis man selv bor i et glashus.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke fru Kornbek for, at hun trods alt havde lidt skrupler over denne særlovgivning, om end det ikke får hende til at stemme imod ændringsforslaget.

Kl. 11.50

Jeg vil takke fru Anne Baastrup for, at hun igen omtaler så udførligt, at det er TV 2-Nyhederne, og at det er programmet Dags Dato, som ligger bag dette ændringsforslag. Derfor vil jeg gerne fortælle, hvordan TV 2's indslag blev til. Jeg blev kaldt op i gården på Sortedamsdosseringen, hvor TV 2 holder til, og der sagde jeg følgende: Jeg er imod en særlovgivning, fordi der er en særlig paragraf, som kan bruges i sådanne særlige tilfælde. Og så blev jeg spurgt: Vil du bruge den paragraf? Så sagde jeg: Det kan jeg ikke stå her i TV 2 og afgøre, men hvis den kommer til departementet og på mit bord, så vil jeg naturligvis se på den. Sådan var det, jeg sagde – så kort og klart. Og da jeg så blev spurgt igen, gentog jeg bare det samme, hvorefter TV 2 kun bringer de første fem ord, nemlig at jeg er imod særlovgivning; og så kunne man jo bringe for-

skellige ordførere, der syntes, at det var dog urimelig halsstarrigt osv.

Det kan godt være, TV 2's redaktion nu sidder og gnider sig i hænderne over, at de fik et indslag, der virkelig var en kioskbasket, og at de fik Folketinget til at føre en ekstra debat på over en time; tillykke, vil de måske sige til sig selv. Men jeg vil sige til TV 2's redaktion: I skulle skamme jer over at klippe det væk, som var det afgørende, som var begrundelsen for, at jeg ikke ville lave særlovgivning. Min begrundelse var, at det er overflødigt, og at der er en paragraf, og jeg sagde, som jeg også er blevet takket for i dag, at kommer den på mit bord, så vil jeg naturligvis se på den, men at jeg ikke kan stå og afgøre den i TV 2. Det klipper man bare væk, sådan laver man nyheder i Danmark! TV 2's redaktion bør skamme sig!

Hvis nu sagen ender på mit bord, så vil jeg have følgende grundholdning til den: Det kan tale for, at der gives familiesammenføring, hvis det alene er bortførelsen, som er årsag til, at der blev givet nej – hvis det alene er bortførelsen. Hvis det derimod er sådan, at der også uden bortførelsen var givet nej, så skal der da ikke gives dispensation, så skal man da ikke bruge den særlige paragraf. Dette at udstyre alle bortførte med rettigheder, som jævnaldrende ikke har, er lige så urimeligt som at udstyre alle adopterede med rettigheder, som deres nye søskende ikke har. Skal vi nu ikke prøve at holde tungen lige i munden?

Det, som et flertal i Folketinget har sagt tak for, nemlig at vi ser på sagen igen, sagde jeg i tv, og jeg begrundede, hvorfor jeg gik imod en særlovgivning; de klippede det bare væk.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu skal jeg ikke forlænge debatten – vi skal jo også snart til at stemme, og vi skal videre – men jeg vil godt lige minde integrationsministeren om, at dele af det her lovforslag, L 171, startede med en somalisk pige, der muligvis skulle sendes til genopdragelse. Denne somaliske pige betød, at vi havde et samråd i Socialudvalget, socialministeren ændrede på børnetilskudsreglerne, og integrationsministeren kom så med et lovændringsforslag til udlændingelovgivningen. Så kom ikke og sig, at integrationsministeren ikke også tager konkrete sager op og laver lovgivningen om.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har nøje redegjort i udvalget for, hvor stort et omfang det problem med genopdragelsesrejser har. Der er givet tal fra Socialministeriet. Der er ingen grund til at betvivle de tal, og de svarer også til tilsvarende tal fra Norge.

Dertil kommer, at der jo ikke var en paragraf, som kunne opsamle det problem, men det er der i dette tilfælde, og det var den, jeg lovede at bruge; det var den, jeg oplyste om, men som TV 2 klippede væk.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil nu endnu en gang anfægte, at det er korrekt, at man behøver at ændre udlændingelovgivningen. Hvad med, om vi havde givet socialministeren mulighed for at få den praksisændring til at slå igennem, således at vi ikke behøvede at lave en særlovgivning i udlændingelovgivningen på det der lille bitte område?

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det var jo meget forfriskende med en integrationsminister, der står her og skælder TV 2 ud, selv om TV 2 ikke er til stede.

Jeg vil gerne forsvare TV 2. Jeg synes, der er god grund til at betvivle, at ministeren har ret i, at lovgivningen er god nok, for der har allerede været behandlet én sag af ministerens eget system, og der er givet afslag på familiesammenføring med den gældende lov. Og så siger ministeren: Jamen loven er god nok; jeg skal bare lige have lov til at tolke den lidt anderledes.

Men det er nu engang Udlændingestyrelsen, der afgør, hvordan den skal tolkes.

Jeg synes, det er noget, vi gang på gang oplever i forbindelse med diskussioner om udlændingelovgivningen, at ministeren på et tidspunkt bliver rigtig vred; han bliver rigtig vred, når der er en dårlig sag. Det her er en dårlig sag: bortførte børn, der er ofre for den her lovgivning, og som ikke kan få lov til at vende tilbage med deres familie; selvfølgelig er det en dårlig sag, og selvfølgelig burde man gøre noget ved det.

Det eneste, der sker, er, at ministeren bliver gal på samme måde, som ministeren blev gal, dengang vi behandlede lovforslag nr. L 6, hvor vi var nogle, der stillede krav om, at adopterede børn og biologisk børn skulle ligestilles.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 8 forkastedes, idet 47 stemte for, 56 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 14 stemte for, 91 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 45 stemte for, 58 imod.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 4 stemte for, 94 imod; 8 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 6, 7 og 1 betragtedes som forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2-5.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Forhandling

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I dag vedtager et meget stort flertal i Folketinget en ny stramning af udlændingelovgivningen.

Denne gang er det børnene, som står for skud. Børn mellem 15 og 18 år har ikke længere ret til at komme til Danmark for at leve sammen med deres familie. Det svarer til ca. 300 børn om året.

Samtidig strammes kravene også for familiesammenføring med børn under 15 år. Hvis en mor eller far, som bor her i landet, ikke sørger for at få deres børn til Danmark inden for 2 år efter deres egen ankomst til Danmark, skal børnene opfylde tilknytningskravet. Det vil sige, at det vurderes af udlændingemyndighederne, om børnene har tilstrækkelig tilknytning til Danmark til, at de skal have mulighed for at bo her sammen med deres mor eller far. Intet andet land i Europa har strengere krav til familiesammenføring end Danmark. De nye danske regler er uførenelige med de fælles EU-regler for familiesammenføring. I resten af Europa har man ret til at leve sammen med sin familie, med sin æg-

tefælle og sine børn. Det er en menneskeret og er gjort til en eksplicit værdi i det nye charter for grundlæggende rettigheder. Sådan er det ikke i Danmark. Her er det staten, som har ret til at ødelægge forældres mulighed for at være forældre og ægtefællers mulighed for at være ægtefæller. I ly af EU-forbeholdene kan Danmark etablere sine egne umenneskelige regler.

Kl. 12.00

Stramningen denne gang er begrundet i genopdragelsesrejser, altså det forhold, at nogle forældre sender deres uregerlige børn ud af Danmark. Straffen for at gøre det skulle bestå i, at forældrene nu ikke længere kan være sikre på at få deres børn hjem til Danmark igen, når de først har sendt dem ud, og det på trods af, at netop disse børn, som er vokset op i Danmark, med stor sikkerhed får lov til at komme tilbage igen. Det kan man nemlig ikke nægte dem, når de har haft deres opvækst her. Andet manglede da også bare. Loven vil således ikke forebygge genopdragelsesrejser. Til gengæld vil den ramme et ukendt antal familier og deres mulighed for at være familie.

Hele den her lovgivning er lavet med udgangspunkt i et meget velbeskrevet tilfælde med en somalisk pige i Kalundborg, der skulle sendes på genopdragelse. På baggrund af det laver man en helt ny lovgivning, som rammer alle børn, der ønsker at komme til Danmark, efter at de er fyldt 15 år. Det er Danmark 2004.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 94 stemmer (V, S, DF og KF) mod 14 (SF, RV, EL og KD).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor vi først går til punkt 34 på dagsordenen: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 34, som var:

34) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg skal meddele, at de af fru Anne Grete Holmsgaard under nr. 7 og 8 opførte spørgsmål til integrationsministeren, S 3955 og S 3956, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene er hermed bortfaldet.

Spm. nr. S 4054

1) Til statsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvilke temaer rejste statsministeren på sit seneste møde med den amerikanske præsident, George W. Bush?«

Villy Søvndal (SF):

Tak fordi du kom, det er altid godt at være sammen med en ven. Venner er åbne og venner er konstruktive, og det er sådan en samtale, vi lige har haft. Sådan sagde den amerikanske præsident, George W. Bush, efter statsministerens besøg i Washington forrige fredag.

På den baggrund vil jeg spørge statsministeren: Diskuterede man temaet, at amerikanerne og danskerne var blevet ført bag lyset – som Powell sagde i forbindelse med sin fremlægning i Sikkerhedsrådet – af eksilirakerne både omkring hele diskussionen om masseødelæggelsesvåben, hele diskussionen om terrorforbindelserne og hele diskussionen om, at man ville blive modtaget som befriere? Diskuterede man det tema på mødet blandt venner, om man var blevet ført bag lyset?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det spørgsmål, som hr. Villy Søvndal har stillet lyder sådan her: »Hvilke temaer rejste statsministeren på sit seneste møde med den amerikanske præsident, George W. Bush?«

Taletiden her tillader slet ikke, at jeg indgående refererer alt, for der var simpelt hen så mange temaer på bordet, at det langt, langt ville sprænge taletiden at komme dybt ind i alle temaerne, men i overskriftsform kan jeg sige, at vi meget indgående drøftede situationen i forbindelse med den kommende overdragelse af magt i Irak til en fuldt suveræn irakisk regering; vi diskuterede situationen i Mellemøsten generelt med særlig vægt på løsning af den israelsk-palæstinske konflikt; vi drøftede, hvordan vi kan udvikle nye partnerskaber mellem de vestlige lande og de arabiske lande; vi diskuterede, hvordan vi kan forstærke det transatlantiske samarbejde mellem EU og USA; vi diskuterede mishandlingen af fanger i de irakiske fængsler; vi diskuterede situationen på Guantánamobasen og forskellige internationale konventioner, for nu blot at nævne nogle af de temaer, der var oppe.

Villy Søvndal (SF):

Tak for besvarelsen. Jeg har fuld forståelse for, at man ikke kan nå at sige alt, hvad der er blevet sagt under en frokost, i forhold til Folketingets forretningsorden.

Jeg vil så vende tilbage til spørgsmålet, jeg stillede først: Diskuterede statsministeren og den amerikanske præsident det forhold, som Powell pegede på i et interview her i sidste uge, nemlig at man var ført bag lyset af eksilirakerne? Powell stod frem og beklagede, at han var kommet til at misinformere verdensopinionen, da han den 5. februar talte i FN. Jeg er sikker på, at statsministeren husker meget tydeligt, at Powell sad og viste frem, hvor mange typer af forskellige ulykkelige biologiske stoffer osv. der var.

Diskuterede man det tema, at man var blevet misinformeret ikke kun i forhold til masseødelæggelsesvåben, men også i forhold til troen på, at man ville blive modtaget som befriere, når man kom og besatte Irak? Var der tid til det tema?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, vi diskuterede først og fremmest det fremadrettede: hvordan man kan fortsætte udviklin-

gen frem mod opbygningen af et nyt og moderne, frit og demokratisk samfund i Irak.

Villy Søvndal (SF):

Blev forholdet til konventioner diskuteret grundigt? Statsministeren nævnte i sit første svar, at konventionsdiskussionen også var der. Hvad var det for dele af konventionsdiskussionen, som statsministeren diskuterede med den amerikanske præsident? Var det torturkonventionen og amerikanernes modstand mod at ratificere protokollen til torturkonventionen? Det er den, hvor man laver inspektioner, så man kan se, hvad der foregår i fængslerne.

Ville det ikke være et godt fremadrettet skridt, at amerikanerne efter de uhyrlige billeder mandede sig op, kan man sige, til at få underskrevet de konventioner, der sikrer, at den internationale verdens øjne har adgang til at se, hvad der sker i fængslerne. Blev det diskuteret konkret?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi havde lejlighed til at diskutere Den Internationale Straffedomstol, tillægsprotokollen til FN's torturkonvention og Kyotoprotokollen.

Kl. 13.05

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren, hvad statsministeren rent faktisk sagde til Bush om Danmarks og Folketingets holdning – og også udenrigsministerens holdning – til, at USA ikke har tilsluttet sig Den Internationale Straffedomstol, og til, at der også er det udestående problem med torturkonventionens tillægsprotokol, som jo bl.a. handler om retten til uanmeldte besøg i fængsler. Det er jo særdeles relevant også i forhold til situationen i Irak.

Skal statsministerens svar forstås sådan, at man nævnte, at der eksisterer en international straffedomstol, eller skal det forstås sådan, at statsministeren udtrykkeligt gjorde det klart for USA, at man i Danmark og i hele Europa finder det uacceptabelt, at USA ikke har tilsluttet sig.

Kunne statsministeren ikke uddybe lidt, hvad han rent faktisk bad præsident Bush om?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi havde lejlighed til at genopfriske de velkendte forskelle, der er i synspunkterne på konventionerne. Jeg gjorde rede for, hvorfor vi mener, det er rigtigt at skrive under på konventionerne. Præsidenten redegjorde for de politiske proble-

mer og folkelige problemer i øvrigt, der er i USA, og som er årsagen til, at man ikke har skrevet under på konventionerne.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil sige, at jeg synes det lyder lidt tamt, det referat, statsministeren har givet. Det lyder, som om det har været meget høfligt og måske også endda lidt kedeligt og lidt resultatløst, og at det, statsministeren har sagt, ikke har gjort det helt store indtryk på præsident Bush. Statsministeren må undskylde mig, men sådan lyder det lidt. Der er heller ikke sådan det store power og engagement i den måde, statsministeren fortæller på; statsministeren siger ikke: Jeg fik overtalt Bush til ... eller sådan noget. Statsministeren refererer, at man udvekslede nogle synspunkter sådan i al sagtmodighed.

Hvad så med tortur? Nævnedes statsministeren, at der er foregået tortur, og at der skal gøres noget ved det? Brugte statsministeren ordet tortur, eller hviskede statsministeren bare forsigtigt ordet mishandling af nogle fanger?

Jeg synes, der er skabt det indtryk, at statsministeren ikke sådan for alvor slog i bordet over for præsident Bush.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er noget, der tyder på, at det var hr. Keld Albrechtsen, der skulle have været sendt af sted i stedet for.

Når jeg her nøjes med at give nogle ganske konkrete facts om, hvad der er foregået, så er det, fordi situationen jo er den, at ligegyldigt hvad jeg siger, ligegyldigt med hvilket engagement jeg lægger det frem i Folketingssalen, så vil hr. Keld Albrechtsen sige nøjagtig det samme, nemlig at jeg ikke har slået i bordet, at jeg ikke har været kritisk nok, og at jeg ikke har gjort nok. Det ved vi jo alle sammen.

Det, hr. Keld Albrechtsen siger her, har hr. Keld Albrechtsen jo trukket i en automat. Det sagde hr. Keld Albrechtsen, før jeg tog af sted, og alle vidste, at det ville hr. Keld Albrechtsen også sige, når jeg kom hjem, uanset hvad der var foregået under møderne.

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det jo en smule vanskeligt helt præcist at gennemskue, hvad det egentlig er, statsministeren har snakket med George Bush om og sagt til George Bush, ud fra statsministerens, hvad skal vi sige, meget overordnede overskrifter, som ikke er særlig klare.

Derfor må vi jo prøve at nærme os problemet på en anden måde, for statsministeren havde jo en enestående lejlighed til, da statsministeren kom ud foran Det Hvide Hus, over for den samlede verdenspresse at redegøre for, hvad statsministeren syntes var de fem vigtigste ting, statsministeren f.eks. havde sagt til Bush. Statsministeren sagde jo også noget; det var noget med, at statsministeren var glad for at være der osv.

Men det, jeg sådan set er interesseret i at vide, er, om de udtalelser, statsministeren kom med, efter at statsministeren havde besøgt George Bush, på plænen foran, er et nogenlunde dækkende udtryk for den samtale, statsministeren førte med George Bush, for det er jo statsministerens egne ord. Så er det et dækkende referat, statsministeren dér gav af hovedessensen i samtalen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Som hr. Søren Søndergaard udmærket ved, er der under sådan et efterfølgende pressemøde nogle ganske få minutter til rådighed til at give et koncentreret referat af nogle af de ting, man har haft oppe, og den enkeltstående begivenhed giver slet ikke mulighed for at dække hele spektret af temaer, der har været oppe.

Hr. Søren Søndergaard skulle gøre sig den ulejlighed at læse samtlige de interviews og pressemødeudtalelser, der er kommet i forbindelse med besøget, så ville hr. Søren Søndergaard få i hvert fald et nogenlunde dækkende billede af, hvad der rent faktisk er foregået.

Kl. 13.10

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er godt klar over, at statsministeren har givet mange interview til *danske* medier om, hvad statsministeren har sagt og gjort osv. Jeg mener bare, at når nu statsministeren får lejlighed til over for verdenspressen – ganske vist kun nogle få minutter, inden for 4-5 min. – ligesom at gøre opmærksom på, hvad der er den danske position på de væsentlige områder, så går jeg ud fra, at statsministeren har benyttet den lejlighed.

Statsministeren fandt det utrolig vigtigt at bruge en masse tid på en række høflighedsfraser om, hvor glad han var for igen at være sammen med George Bush osv. osv. Det synes statsministeren var enormt vigtigt, og det må jo være udtryk for en prioritering. Det er derfor, jeg godt vil vide, om det, statsministeren sagde, var et udtryk for, hvad statsministeren fandt var det

væsentligste koncentrat af den samtale, der havde været ført, for vi har jo ikke andre muligheder for at få det at vide end statsministerens egen opsummering.

Jeg går ikke ud fra, at statsministeren gik ud og sagde noget om, hvad der var blevet snakket om, som statsministeren ikke syntes var væsentligt, og jeg går ikke ud fra, at statsministeren havde snakket med George Bush om noget væsentligt, som statsministeren ikke bagefter fremlagde over for verdenspressen.

Så er det her et dækkende referat af, hvad statsministeren snakkede med George Bush om?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg aner ikke, hvad der er, hr. Søren Søndergaard står og vifter med af papirer.

Hvis hr. Søren Søndergaard vil have et totalt dækkende billede af, hvad samtalen er gået ud på, så ved hr. Søren Søndergaard jo godt, at der kommer en sådan afrapportering i Det Udenrigspolitiske Nævn. Der får hr. Søren Søndergaard fuldstændig præsenteret, hvad der er foregået, men derudover kan jeg da henvise hr. Søren Søndergaard til at læse den samlede dækning af mødet i Washington. I hvert fald som jeg har kunnet overskue det, så tror jeg, de væsentligste temaer er blevet gengivet i de referater, der er kommet derfra.

Så det må jeg henvise hr. Søren Søndergaard til, i stedet for at hr. Søren Søndergaard bare læser op af et enkelt stykke papir, hvis indhold jeg i øvrigt ikke kender noget til.

Villy Søvnald (SF):

Det er jo klart, at det, man står med, når man skal vurdere det udefra, er en voldsom modsætning mellem situationen, inden statsministeren tog derover, hvor vi så statsministeren i vanlig stil – altså nu var nok nok og noget for noget osv. – og så den, synes jeg, underlig konsekvensløshed og slaphed i udmeldingerne, som vi møder i dag.

Jeg slog op på statsministerens hjemmeside, fordi jeg tænkte: Der må da stå både temaerne, og hvad statsministeren gerne vil have ud. Nu ved jeg ikke, om statsministeren har nået at kigge på statsministerens egen hjemmeside, men der er slet ikke noget billede af Bush og statsministeren sammen. Det er næsten, som om statsministeren skammer sig, og det er da synd for Bush. Der er et billede af Powell og statsministeren fra den 29. april, men det er underligt, synes jeg, at det helt er gledet ud, og at man ikke kan

søge information, for statsministeren har lagt vægt på, at det var et vigtigt besøg, hvor der skulle ske noget.

Så jeg synes, der er et voldsomt modsætningsforhold mellem før og efter, næsten som man kender det fra apoteket, hvor noget er til indvortes brug og noget er til udvortes brug.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Det er utrolig slapt, altså. Nu havde jeg sådan glædet mig til at komme herved i eftermiddag for at kunne redegøre for, hvad der var foregået i Washington, og så kan venstrefløjen ikke diske op med andet end det, vi har hørt indtil nu. Det er bare så slapt – altså undskyld, men jeg er så skuffet.

Sandheden er jo den, at jeg har haft lejlighed til at fremføre faktisk alle de budskaber, som jeg var blevet bedt om hjemmefra, vil jeg lige sige. Jeg har i den grad lyttet også til, hvad oppositionen har sagt. Det hele er ført frem, måske med en lidt anden tone på, end hr. Keld Albrechtsen ville have gjort det, det skal jeg ikke afvise, men temaerne er rejst, og det ved venstrefløjen godt. Derfor er der ingenting at komme efter, og det er derfor, det er så slapt her i eftermiddag.

Men jeg skylder da at sige, at selv om jeg altså havde meget på hjerte, så lykkedes det også for præsidenten at komme til orde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Spørgsmålet er sluttet, men der bliver rig lejlighed for statsministeren, for også det næste spørgsmål er stillet af hr. Villy Søvndal til statsministeren.

Spm. nr. S 4055

2) Til statsministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvilke løfter fik den danske statsminister af George W. Bush, for så vidt angår

- FN's fremtidige rolle i Irak,
- retshåndhævelse og placering af ansvar for amerikanske soldaters tortur og ydmygelser af irakiske fanger og
- USA's forhold til internationale aftaler, herunder Genèvekonventionerne?»

Villy Søvndal (SF):

Det næste er så, hvad statsministeren faktisk fik med hjem, for nu har vi rede på, hvilke temaer der blev diskuteret, og nu synes jeg, det er vigtigt at vide, hvad statsministeren fik af løfter. Jeg tror, det er vigtigt at tage dem sådan i rækkefølge.

Statsministeren nævnte i sit første indlæg, at Bush, præsidenten, var enig i, at det var den fulde magtoverdragelse, der skulle finde sted. Der vil jeg bare spørge statsministeren, hvad menes med »den fulde magtoverdragelse«? Er det både den økonomiske magt, den politiske magt og frem for alt den militære magt?

Powell har jo udtalt, at man ikke vil have, at nogen kan begrænse de amerikanske styrkers mulighed for at agere, men er det den amerikanske præsidents og den danske statsministers holdning, at her er et område, der er så betydningsfuldt, at det skal den nye irakiske regering have fuld vetoret på, at man altså ikke kan lave en større militær aktion uden den irakiske regerings accept?

KL 13.15

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Det var faktisk et punkt, som vi brugte meget tid på at diskutere, for jeg har lagt meget vægt på, at der bliver tale om et reelt skifte af status her fra den 30. juni, det vil sige, at der bliver tale om overførsel af reel suverænitæt, ikke bare kosmetisk, men reel suverænitæt til en ny irakisk regering, og det betyder, at den nye irakiske regering får kompetencen, når det gælder økonomi, får kompetencen, også når det gælder sikkerhed, og når det gælder den politiske proces frem mod afholdelse af demokratiske valg – for nu at nævne det i overskriftsform.

Det bliver altså også den nye irakiske regering, der anmoder om – eventuelt, men det forventer jeg – at der fortsat skal være en international militær tilstedeværelse for at sikre processen frem mod demokratiske valg og for at hjælpe med genopbygningen af Irak. Så udenlandske tropper vil altså være der på invitation fra den irakiske regering.

Hvordan så det nærmere samarbejde i praksis i det daglige skal foregå, ja, det er jo bl.a. noget af det, der nu drøftes i forbindelse med den FN-resolution, som jeg forventer der bliver enigthed om her i begyndelsen af juni.

Det er meget svært at tage højde for alle praktiske situationer, så jeg forudser, at der bliver aftalt et sæt spilleregler, som så i en eller anden

form bliver lagt ned i den FN-sikkerhedsrådsresolution, som vi forventer her om nogle dage eller få uger.

Villy Søvndal (SF):

Tak for svaret, for det er jo et helt afgørende spørgsmål.

Vil statsministeren prøve at forholde sig til en meget konkret situation, nemlig Falluja efter drabene på de fire sikkerhedsfolk eller lejesoldater, eller hvad man nu vil kalde dem? Det endte i, at i hvert fald 700 indbyggere i Falluja blev slået ihjel.

Det er klart, at sådan noget er med til i dramatisk grad at forøge modsætningsforholdet mellem besættelsesmagten og den irakiske befolkning; det er med til at opflamme til et voldsomt had, når uskyldige mennesker bliver dræbt. Det tror jeg statsministeren er enig i.

Det er jo klart, at hvis en irakisk regering bliver marionetregering på den måde, at den ikke engang kan beslutte, om en by skal angribes, så har den vel heller ikke efter statsministerens opfattelse nogen suverænitæt, der giver den den nødvendige legitimitet i forhold til den irakiske befolkning.

Derfor er mit spørgsmål: Vil det ikke være helt utænkeligt, at danske styrker, amerikanske styrker, engelske styrker deltog i sådan en aktion uden en klar accept fra den irakiske regering? Og spurgt modsat: Vil det ikke være en naturlig ting, at en kommende irakisk regering ville kunne nedlægge veto imod, at man angreb en by som hævn, fordi nogle amerikanske soldater var slået ihjel?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo ikke blot en teoretisk, men også en hypotetisk situation, hr. Villy Søvndal her stiller op, for det er jo sådan, at når autoriteten reelt overdrages til en irakisk regering, så er det i yderste instans den irakiske regering, der bestemmer, om der fortsat skal være udenlandske tropper til stede.

Derfor giver det sig selv, at der jo skal være enighed om spillereglerne mellem den irakiske regering og f.eks. den amerikansk ledede styrke, men altså mellem koalitionsens ledelse og den irakiske regering. Sådan må det jo være.

Omvendt kan man jo heller ikke forlange, at amerikanske, britiske eller for den sags skyld danske soldater skal under kommando af en irakisk ledelse. Vi må vel også bestemme, hvilke militære aktioner vi i givet fald ville deltage i.

Så det, det drejer sig om, er altså at aftale et sæt spilleregler, som på den ene side sikrer, at der er klare kommandoforhold, men på den anden side også sikrer, at der er enighed mellem den irakiske regering og den internationale koalition om spillereglerne i det daglige.

Villy Søvndal (SF):

Nu er det jo ikke et tilfældigt lille uskyldigt hjørne af et spørgsmål, der stilles. Det spørgsmål, der blev stillet, handler altså om en situation, hvor man angriber en by og slår civile mennesker ihjel som hævn, fordi man har fået dræbt nogle af sine egne. Det er jo ikke et perifert spørgsmål i forhold til et lands selvstyre; det må siges at være *det* centrale spørgsmål.

Hvis man kigger på de svar, vi har fået i forbindelse med B 213, som vi skal behandle senere i dag, altså spørgsmålet om at fortsætte sikringsstyrken i Irak, så er der et bilag med til svaret på spørgsmål 28, hvor regeringsrådet i Irak beskriver sine forudsætninger for en reel magtoverdragelse. Jeg vil bare pege på, at regeringsrådet selv siger: ... fuldstændig kontrol over de væbnede styrkers aktiviteter og især sikkerhedsoperationer.

Det er altså et afgørende krav fra den irakiske regering, at man har den fulde kontrol på det her punkt. Det er dér, hvor jeg synes, undskyld mig, at statsministeren bliver ekstremt lang i spytet og svarer noget, som er fuldstændig uld i mund og fuldstændig utydeligt og fuldstændig uklart, og det kan vel kun udlægges sådan, at den garanti vil statsministeren ikke give: at den irakiske regering får veto på det her punkt.

Kl. 13.20

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal kører helt i ring, og jeg kan kun gentage, hvad jeg allerede har sagt, nemlig at det jo lige præcis er det, der i øjeblikket bliver forhandlet i FN's Sikkerhedsråd. Det vil jo være nødvendigt, at der bliver stillet et sæt spilleregler op for det daglige samspil mellem en suveræn irakisk regering og de udenlandske tropper, som den irakiske regering har bedt om skal være der; de udenlandske tropper er der jo kun, såfremt den irakiske regering beder om, at de skal være der.

Det forventer jeg at den vil gøre, fordi den irakiske regering selvfølgelig har brug for nogen til at sørge for ro og orden og sikkerhed så godt, som det nu kan lade sig gøre frem mod afholdelse af demokratiske valg, og så skal der altså afta-

les nogle spilleregler om, hvorledes det skal foregå i det daglige. Det bliver nu forhandlet i FN's Sikkerhedsråd. Der sidder vi ikke med, og hr. Villy Søvndal må altså undskylde mig, at jeg synes, hr. Villy Søvndals spørgsmål er meget hypotetiske og meget teoretiske. Det finder nok sin løsning i FN's Sikkerhedsråds resolution.

Søren Søndergaard (EL):

Sidste uge i spørgetiden i onsdags sagde en tydeligvis meget irriteret statsminister, at han selvfølgelig ikke tog over til USA's præsident for at snakke om almindeligheder og sige ligegyldige ting, han ville selvfølgelig have nogle klare ting igennem og gik efter at få nogle klare indikationer fra den amerikanske præsident om, at nu ville der virkelig blive gjort noget i forhold til de skandaler, vi har oplevet i Irak.

Det er jo derfor, jeg bliver forundret, når jeg så læser, hvad statsministeren selv sagde på plænen foran Det Hvide Hus – og det er jo det papir, jeg står med; det er jo, hvad statsministeren selv sagde, det er ikke noget, jeg opfinder, det er statsministerens egne udtalelser – for det eneste, statsministeren siger ud over en masse høflighedsfraser om den amerikanske præsident, og hvor gode allierede vi er osv., er noget med, at alt, hvad præsidenten har sagt, tager statsministeren til efterretning og tror på.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Hvad blev der egentlig af det, statsministeren ville have med hjem? Hvad fik statsministeren med hjem med hensyn til, at de ting, vi har set, ikke kommer til at gentage sig? Hvad fik statsministeren helt konkret?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, jeg tror, hr. Søren Søndergaard her tænker på, er drøftelsen om fangemishandlingerne i Irak, hvor det, jeg kom for, jo ikke var det selvfølgelig: at tage afstand fra, hvad der var sket, for det gør enhver inklusive den amerikanske præsident, men det var at få sikkerhed for, at noget lignende ikke ville ske i fremtiden.

Nu ved hr. Søren Søndergaard jo udmærket godt, at når man er til sådanne møder, så refererer man ikke, hvad den anden part har sagt, man kan referere, hvad man selv har sagt, men jeg kan da godt gå så vidt som til at sige, og det var det, jeg så gengav på pressemødet, at jeg havde fået forsikringer om, at der bliver taget de nødvendige skridt for at undgå, at noget lignende kan ske i fremtiden. Det synes jeg faktisk er et tilfredsstillende resultat.

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det jo en kendt sag, at man før større præstationer kan få lidt gummiben. Da jeg sad ude på Farum Stadion her i lørdags, må jeg indrømme, at da var jeg også en overgang lidt nervøs for, at FCK skulle få gummiben, da FC Nordsjælland udlignede til 2-2.

Men jeg vil sige til statsministeren, at det altså virker, som om statsministeren har fået gummiben, for hele den retorik, statsministeren byggede op, er nu blevet til: Vi refererer jo ikke fra interne samtaler, men jeg har fået forsikring om ...

Hvad er det, statsministeren konkret har at komme med? Det, statsministeren gik ud med, er bare sådan noget med, at man welcomer, at man vil undersøge sagen til bunds, og at man er glad for, at man har fået forsikringer om, at det ikke vil ske igen osv. Er det virkelig, hvad statsministeren er til fals for? Hvis man kigger på, hvad Bush sagde, så var der heller intet konkret dér, og han kunne jo dog have citeret sig selv.

Er virkeligheden den, at statsministerens gummiben har ført til, at statsministeren er kommet ud uden at få noget som helst, absolut intet, og at vi kan være, jeg havde nær sagt, sikre på, at de tragedier, der har udspillet sig, kommer til at udspille sig igen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Igen ser vi, hvor slapt det er, at hr. Søren Søndergaard ikke er i stand til at diske op med andet.

Da jeg var i spørgetiden her, før jeg tog af sted, var det store ønske ikke mindst fra hr. Søren Søndergaard, at jeg skulle rejse krav om, at der skulle gennemføres tilbunds gående undersøgelser af, hvad der var foregået i de irakiske fængsler, og jeg skulle stille krav om, at der skulle være sikkerhed for, at noget lignende ikke gentog sig i fremtiden. Jeg førte begge dele frem og fik begge dele bekræftet. Hvad vil hr. Søren Søndergaard så mere?

Kl. 13.25

Keld Albrechtsen (EL):

Nu bliver vi jo beskyldt for slaphed af statsministeren. Men jeg takker da statsministeren for, at han godt kan se, at det nok ville have gjort en forskel, hvis det f.eks. havde været mig, der havde været til møde med Bush, jeg ville nok i højere grad have været i stand til at slå i bordet.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke i virkeligheden er blevet fyldt med tom snak i spørgsmålet om suveræniteten i Irak, for jeg forstod, at statsministeren havde sagt, at han

gerne ville have en suveræn regering i Irak, og det skulle præsidenten også have været indstillet på. Men hvad sker der så i går? Så opfører man en farce af noget, man kalder et valg, hvor man faktisk installerer, så vidt jeg er orienteret, en regering ledet af folk, som stammer fra det regeringsparti, som bar Saddam Hussein. Det er jo altså så langt fra et irakisk folkestyre, som vel tænkes kan.

Statsministeren er måske simpelt hen blevet lidt snakket efter munden, men først og fremmest ført bag lyset af præsident Bush. Kan statsministeren ikke se det i dag?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Jeg kan fuldstændig afvise hr. Keld Albrechtsens fremstilling.

Det er jo ganske tankevækkende, at vi ikke en eneste gang, tror jeg, har kunnet diskutere Irak her i Folketingssalen, uden at hr. Keld Albrechtsen har lagt utrolig meget vægt på, at FN skulle være centralt inde i processen. Nu er der faktisk igangsat en proces, hvor FN er centralt inde, idet den særlige udsending, Brahimi, er den, som forestår dannelsen af en ny, selvstændig irakisk regering, og det er Brahimi, der står bag udnævnelserne. Og så er hr. Keld Albrechtsen også utilfreds med det.

Det viser jo bare, at det er det værste hykleri. Det er ligegyldigt, hvad vi siger, det er ligegyldigt, hvad vi gør, hr. Keld Albrechtsen kan ikke stilles tilfreds.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu er statsministeren ved at komme tilbage i sin almindelige aggressive stil. Det er sådan set meget tilfredsstillende, det øger underholdningsværdien; det skulle have været gjort i Washington, men det er da også fint nok, at det kommer her.

Så vil jeg bare spørge: Er det ikke korrekt, at der var et højst besynderligt forløb i går, hvor alt tyder på, at FN's udsending, Brahimi, blev trukket rundt ved næsen, og at han stort set selv erkendte det. Han skal i hvert fald have udtalt: Nogle mennesker tror, jeg har frie hænder her. Det skulle han have sagt.

Kunne statsministeren ikke sende os en redegørelse for det besynderlige forløb, hvorved der blev foretaget dette såkaldte valg af en regering? Det er efter min bedømmelse en ren farce, som jo, når det når rundt i Irak, vil skabe det indtryk, at nu har man endnu en gang udnævnt en amerikansk lydregering, og så bliver det endnu svære

at få etableret noget, der ligner et folkestyre i Irak baseret på folkets egen frivillige deltagelse.

Vil statsministeren ikke ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så ...

Keld Albrechtsen (EL):

... gå ind i denne her sag og sende os en redegørelse for det forløb, for jeg tror, statsministeren simpelt hen ikke er klar over ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det altså statsministerens tur.

Keld Albrechtsen (EL):

... hvad der foregår.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, det er Brahimi selv, som er den bedste til at give en sådan redegørelse, og så vidt jeg er informeret, vil han også afgive en sådan redegørelse over for FN's Sikkerhedsråd. Så mon ikke vi skulle overlade det til Brahimi selv?

Det, vi kan konstatere, er, at han står bag udnævnelserne og han fortsætter sit arbejde. Det ville han næppe have gjort, hvis han var utilfreds med, hvad der var foregået. Så jeg tror, alt det, hr. Keld Albrechtsen her siger, fuldstændig må stå for hr. Keld Albrechtsens egen regning, som det i øvrigt altid må.

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil godt rose statsministeren for at have rejst temaerne; det synes jeg. Det har vi bedt statsministeren om, og det har han gjort.

Det, jeg synes, er langt, langt mere svært at få øje på, er, hvad statsministeren har med sig hjem. I forhold til den militære suverænitæt var statsministerens svar jo i virkeligheden, at det fik den irakiske regering ikke beføjelser over.

Kigger man på torturen, så vil jeg godt spørge statsministeren: Fik statsministeren et løfte om, at USA fremover ved at tiltræde protokollen mod tortur vil sikre, at der bliver uanmeldte inspektioner? Det er jo det helt afgørende. For ellers kommer vi bare ud i den dækmanøvre, at de her billeder jo er meget gamle, nogle af dem er helt fra sidste år og først kommer frem et halvt år senere.

Er statsministeren enig i, at det eneste, der kan sikre, at de her ting ikke gentager sig, er en

amerikansk anerkendelse af et inspektionsregime, der kigger efter, hvad der faktisk sker?

Og så bare til sidst: Er det i virkeligheden ikke sådan, at statsministeren er blevet snydt? Bush er jo kendt for at være en meget snu politiker, og har han i virkeligheden narret statsministeren? Er det en narret statsministeren, vi sidder med her i dag?

Kl. 13.30

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg føler mig fuldstændig på sikker grund med hensyn til, hvad der er sagt, og hvad der er gjort. Både præsident Bush og jeg har den gode vane, at vi taler lige ud af posen, så derfor er vi aldrig i tvivl om, hvad der bliver sagt ved bordet.

Med hensyn til konventionerne, som vi diskuterer, er det sådan, som jeg allerede har sagt, at vi konstaterede, at der er vi altså uenige. Jeg redegjorde for mit synspunkt, og præsidenten redegjorde for sit synspunkt. Og det er det. Man kan jo ikke tvinge nogen til at være enig med en selv, det kan jeg heller ikke, men man kan fremføre sine synspunkter, og det gjorde vi.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4056

3) Til statsministeren af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil statsministeren på det kommende EU-topmøde afvise en ny forfatning, hvor hvert land ikke har ret til at udpege et medlem af Kommissionen?«

Søren Søndergaard (EL):

Statsministeren gør jo ofte meget ud af at forklare, hvordan EU er et samarbejde mellem selvstændige lande. Derfor synes jeg, at det måske var naturligt, at et af de allervigtigste instrumenter i EU, et af de allervigtigste organer, som har en fantastisk magtbeføjelse og udfarende kraft i hele EU-systemet, nemlig Kommissionen, var et udtryk for den opfattelse, at EU er et samarbejde mellem forskellige stater, og at Kommissionen derfor selvfølgelig er sammensat af kommissærer, hvor der er udpeget en fra hvert land.

Jeg forstår nu, at der går rygter om, at det måske overhovedet ikke bliver tilfældet, og derfor håber jeg selvfølgelig, at statsministeren her i denne her spørgetid kan sige, at sådan er det ik-

ke, men at det bliver sådan, at hvert land fortsat får ret til at udpege en kommissær, og at det vil statsministeren sørge for i de forhandlinger, som forestår i EU.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den danske regering vil fortsat arbejde for, at man til evig tid kan fastholde princippet om, at der er én kommissær pr. land, men vi må konstatere, at der er stadig færre lande, som støtter synspunktet.

Det er baggrunden for, at det irske formandskab har præsenteret et kompromisforslag – det er ikke færdigforhandlet, det er et kompromisforslag – som består i, at fra 2014 skal der være 18 kommissærer, altså to tredjedele af det antal medlemslande, der er. Det betyder så altså, at hvert land udpeger en kommissær i to ud af tre kommissionsperioder. Det er som sagt et forslag, der er lagt på bordet i erkendelse af, at stadig færre lande støtter synspunktet om, at man til evig tid skal have én kommissær pr. land.

Den danske regering arbejder fortsat for, at der skal være én kommissær pr. land også efter 2014, og nu må vi jo se, hvordan forhandlingerne så går.

Søren Søndergaard (EL):

Nu ligger der jo i, at det er et samarbejde mellem forskellige lande, og i de regler, som gælder, at man skal være enig. Der er da utvivlsomt mange forskellige opfattelser, og der er måske også nogle, som synes, at det ville være smart at have en Kommission kun bestående af 3-4 lande – måske de største.

Der kan da utvivlsomt være mange forskellige opfattelser, men da man jo skal blive enig, ligger det jo sådan set inden for statsministerens mulighed at sige, at Danmark ikke accepterer en ordning, hvor hvert land ikke har mulighed for at udpege en kommissær. Den mulighed eksisterer, den mulighed har statsministeren, og det, spørgsmålet går på, er, at når nu statsministeren gør så meget ud af, at det er et samarbejde mellem lande, om statsministeren så vil gøre brug af den mulighed, eller vi også dér oplever lidt gummiben, når vi nærmer os målstregen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo sådan i politik, og det ved hr. Søren Søndergaard da nok mere end nogen, at man jo ikke altid får sin vilje. Man kan arbejde for et synspunkt. På et eller andet tidspunkt skal man så prøve at nå et kompromis, og hvis ikke man

får alle sine egne synspunkter gennemført, så må man tage stilling til det samlede resultat ud fra en samlet vurdering af, om det er tilfredsstillende. Der vil typisk i sådan et forlig være noget, der er godt, og der vil være noget, man synes mindre godt om, og så må man foretage en samlet afvejning: Hvad vejer tungest?

Det vil regeringen også gøre sammen med de partier i Folketinget, der normalt står bag dansk EU-politik, og så foretage en samlet vurdering. Jeg føler mig overbevist om, at det kan lade sig gøre at finde et afbalanceret resultat i forbindelse med topmødet den 17.-18. juni.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan fuldstændig bekræfte, at det er meget begrænset, hvad Enhedslisten har af indflydelse både under den tidligere og da især under den nuværende regering, det kan jeg give statsministeren helt ret i.

Men derudover vil jeg sige, at det lyder, som om statsministeren faktisk allerede har opgivet. Det lyder, som om den danske befolkning og alle andre befolkninger i Europa godt kan indstille sig på, at det der med, at det er et samarbejde mellem stater, i hvert fald ikke er noget, det handler om, når det gælder udpegning af kommissærer, for så foregår det efter nogle andre spilleregler, hvor ikke alle lande er repræsenteret omkring bordet med de traditioner, som de kommissærer, man udpeger, kommer med fra deres respektive lande.

Kl. 13.35

Er de sørgelige kendsgerninger ikke, at statsministeren sådan set allerede *har* opgivet kampen, og at et væddemål med statsministeren om, hvorvidt hvert land får lov at beholde sin kommissær, ja, det vil være et fuldstændig urimeligt væddemål, fordi vi kender resultatet: Statsministeren *har* opgivet kampen, statsministeren *har* lagt sig fladt ned, kravet om, at hvert land skal have en kommissær, *er* opgivet, og det bliver ikke resultatet under nogen omstændigheder? Er det ikke sådan, det tegner sig?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er en vigtig ting, som hr. Søren Søndergaard tilsyneladende fuldstændig overser, nemlig at der jo for længst er truffet beslutning om, at man skal overgå til et system med mindre end én kommissær pr. land. Det ligger allerede i den traktat, som er vedtaget, der hedder Nicetraktaten, som er tilbage fra, jeg tror, det var 1997.

Hr. Søren Søndergaard ved udmærket, at den siger, at i det øjeblik, EU kommer op på 27 medlemslande – og det regner vi med sker i 2007, når Rumænien og Bulgarien forventelig kommer med – så skal man overgå til en Kommission, hvor der er mindre end én kommissær pr. land. Så det er allerede vedtaget, og hvis den her forventning holder stik, vil det træde i kraft i 2009.

Så hvis intet andet sker, så træder princippet om mindre end én kommissær pr. land altså i kraft i 2009. Det er allerede vedtaget; det er endda sket, før denne regering trådte til.

Det, vi nu forhandler – i hvert fald det, som det irske formandskab har lagt på bordet – er, om man skal udskyde det tidspunkt til 2014.

Keld Albrechtsen (EL):

Sådan som jeg husker Nicetraktaten, men det må vi jo så ind og studere grundigt, så er det altså ifølge Nicetraktaten sådan, at der skal være enighed, hvis man går over til rotation og landene ikke længere hele tiden har en kommissær. Som jeg umiddelbart husker traktatteksten, er det forkerte oplysninger, statsministeren står og giver Folketinget, men det må vi have undersøgt.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om det ikke også er korrekt, at Nicetraktaten jo ikke er godkendt af den danske befolkning, men at statsministeren har lovet, at den nye traktat, forfatningen, skal til folkeafstemning i Danmark.

Har statsministeren en forventning om, at han over for befolkningen vil kunne få det synspunkt igennem, at vi skal sælge kommissærposten? For statsministeren kunne jo også vælge at tage hensyn til befolkningen og sige til de andre lande i EU: Her er altså et punkt, og hvis I forsøger på at tvinge os til det, så kender vi godt resultatet. Vi prøvede at sende euroen til folkeafstemning; de andre regeringschefer kan godt huske – det kan jeg forsikre statsministeren om – hvordan det gik, da man holdt folkeafstemning om euroen her i Danmark.

Hvorfor opgiver statsministeren kampen på forhånd ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det ...

Keld Albrechtsen (EL):

... i stedet for at gå til de andre landes regeringer?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det statsministeren!

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må fuldstændig afvise hr. Keld Albrechtsens påstand om, at jeg skulle give forkerte oplysninger. Hr. Keld Albrechtsen kan jo selv læse det i Nicetraktaten.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der ikke i Nicetraktaten er taget stilling til, *hvordan* det nye system skal se ud, og det er selvfølgelig også klart, at der så skal være enighed om, hvordan det skal udformes. Det, der nu er gået forhandlinger i gang om, er så: Hvordan er det så konkret, det skal forstås? Og der har jeg refereret, hvad det irske formandskabs kompromisforslag går ud på, jeg har også refereret, hvad der er den danske regerings position, og nu må vi jo så se, hvad forhandlingerne fører frem til.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kommer statsministeren jo så hårdt presset med de rigtige oplysninger, nemlig at en ny ordning kræver enighed, at Danmark altså rent faktisk efter Nicetraktaten kan nedlægge veto mod en ny ordning, hvor der er rotation på kommissærposten. Jo, sådan er traktaten.

Jeg ved godt, at ingen dansk regering har drømt om at bruge den vetoret, men det er en politisk beslutning; det er, fordi man er for slap på den bænk, hvor statsministeren sidder. Det er en gammel tradition, når det gælder EU-politikken her i Danmark, at regeringerne er for slappe.

Jeg vil så godt spørge statsministeren: Er det ikke også korrekt, at fremtrædende jurister i forbindelse med Nicetraktaten, som befolkningen jo altså ikke blev spurgt om, gjorde opmærksom på, at en sådan ændring af Kommissionens karakter i retning af en egentlig forbundsregering er en ændring af selve den grundlæggende forudsætning for Danmarks EF-medlemskab, som blev vedtaget tilbage i 1972, og at det forudsætter en ny folkeafstemning om selve det danske medlemskab? ...

Kl. 13.40

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er ...

Keld Albrechtsen (EL):

... Jamen det er der ledende jurister der har udtalt, vil jeg gerne sige til statsministeren. Jeg vil godt bede statsministeren tage stilling til det problem, at grundloven ikke ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg er lidt træt af at skulle bruge vold hele tiden.

Så er det statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu løber hr. Keld Albrechtsens fantasi simpelt hen fuldstændig løbsk. Der er slet ikke tale om en situation, hvor man skal tage stilling til det danske EU-medlemskab forfra – i hvert fald ikke af den grund. Der kan være nogle politiske vurderinger af, hvilke konsekvenser det vil have, hvis man stemmer nej til det nye traktatmæssige grundlag for det udvidede EU; det er så en helt anden diskussion.

Der plejer hr. Keld Albrechtsen jo at slå syv kors for sig, hvis nogen rejser det spørgsmål, om det måske kunne føre til, at Danmark skulle træde ud.

Jeg husker, at lederen af Dansk Folkeparti, altså dem, som hr. Keld Albrechtsen jo går hånd i hånd med i EU-sager, kom til at sige, at et nej til den nye traktat så godt som betød, at så skulle Danmark gå ud af EU, og det erindrings jeg at hr. Keld Albrechtsen tog afstand fra og sagde, at sådan skulle det ikke fremstilles. Derfor er der hverken hoved eller hale i det, hr. Keld Albrechtsen siger.

Søren Søndergaard (EL):

Det er fuldstændig korrekt, når statsministeren siger, at man med Nicetraktaten åbnede op for muligheden for, at hvert land ikke fik en kommissær, bl.a. med statsministerens hjælp. Det er jo også derfor, vi har haft en grundlæggende mistillid til, om statsministeren rent faktisk ville kæmpe for, at hvert land fik mulighed for at have en kommissær, for statsministeren har allerede solgt det én gang. Dengang var statsministeren ikke statsminister, dengang var statsministeren i opposition, men lavede jo en aftale med den daværende regering, som godkendte Nicetraktaten, oven i købet uden at den blev sendt til folkeafstemning, og uden at den danske befolkning fik mulighed for at tage stilling til det.

Så derfor har vi ikke haft tillid til statsministeren, og det er også derfor, at jeg jo næsten bliver nødt til at konkludere – men jeg ville jo godt have, at statsministeren så erkendte, at det er sådan – at statsministeren *har* lagt sig fladt ned; tingene er afgjort; der er solgt ud; der bliver under ingen omstændigheder en situation, hvor hvert land får en kommissær.

Det eneste, jeg så bare vil opfordre statsministeren til, er at holde op med at gå og snakke

om, at EU er det der samarbejde mellem selvstændige stater; det er det jo helt klart ikke, når ikke engang hvert land har en kommissær.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Selvfølgelig er EU et samarbejde mellem selvstændige stater, og for at en ny traktat kan træde i kraft og være gældende, skal den ratificeres af hvert enkelt land. Det kræver enstemmighed, og derfor kan et land selvfølgelig også sige: Det her vil vi ikke være med til. Og så kan traktaten ikke blive til noget.

Men i alt samarbejde, hvad enten vi taler om Folketinget, eller vi taler om internationalt samarbejde som f.eks. EU, foretager man jo nogle samlede afvejninger af: Hvor hårdt skal man stå på de enkelte ting? Er det samlede resultat, der kommer ud af det, tilfredsstillende, selv om der også vil være noget imellem, man ikke er så tilfreds med? Sådan er det jo i alt samarbejde. Man kan jo ikke altid fuldstændig få sin egen vilje. Det må hr. Søren Søndergaard også erkende.

Derfor kan jeg ikke komme det nærmere nu end at gentage, at regeringen arbejder for, at hvert land også efter 2014 har en kommissær. Vi må bare erkende, at der efterhånden ikke er ret mange, der mener det samme, som vi gør, og det gør det selvfølgelig vanskeligt. Men nu forhandler vi, og så må vi se, hvad slutresultatet bliver, og så foretager vi en bedømmelse ud fra en helhedsbetragtning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4061

4) Til statsministeren af:

Søren Søndergaard (EL):

»Har regeringen nogen politisk smertegrænse med hensyn til EU-indgreb i det danske samfund, og i bekræftende fald vil statsministeren så garantere, at Kommissionens aktuelle forslag til direktiv om tjenesteydelser i det indre marked (KOM(2004)2) og utvetydige henstilling om afskaffelse af efterlønnen ikke vil blive accepteret, så længe det betyder indgreb i danske lønmodtageres faglige og sociale rettigheder?«

Søren Søndergaard (EL):

Den Kommission, som vi altså kan forstå at statsministeren ikke synes det er afgørende vigtigt at Danmark og andre lande fortsat kan udpege en kommissær til, er jo kommet med et for-

slag til et såkaldt tjenesteydelsesdirektiv, som indebærer, at der kan komme folk fra andre lande til f.eks. Danmark, og dér kan de så arbejde, uden at fagforeningerne må gøre noget for at kræve en dansk overenskomst; de kan arbejde, uden at myndighederne må kræve dansk lovgivning overholdt, f.eks. arbejdsmiljøloven; de kan være her, uden at de er forpligtede til at have en repræsentation i Danmark, eller gemme deres papirer, og det vil sige, at det er umuligt at finde ud af, om de overhovedet overholder deres hjemlands overenskomst, arbejdsforhold, love og regler. Og forbrugere, der bliver udsat for de her serviceydelser, vil ikke reelt have nogen mulighed for at klage nogen steder, hvis deres interesser ikke bliver tilgodeset.

Kl. 13.45

Jeg synes, det her er helt uacceptabelt, og jeg håber, at statsministeren vil give en melding om, at det er fuldstændig hundrede procent sikkert, at det direktiv ikke bliver gennemført, og at statsministeren allerede har meddelt nede i EU, at det kan de godt glemme.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Det kan hr. Søren Søndergaard godt glemme alt om. Danmark har faktisk presset på for at få det direktiv.

Nu er det jo altså kun et forslag, og det er ikke færdigforhandlet endnu, og der er også ting, vi skal have set på, før det kan vedtages, men Kommissionen er altså kommet med et direktivforslag, som gør det nemmere for servicevirksomheder at kunne arbejde i andre lande. Det har vi fra dansk side en helt afgørende interesse i, for vi har en god, stor og stærk servicesektor, som kan få fordel af nemmere at kunne operere i andre lande.

De der konklusioner, som hr. Søren Søndergaard prøver at lægge ind i begrundelsen for sit spørgsmål, står fuldstændig for hr. Søren Søndergaards regning, dem kan jeg ikke hverken bekræfte eller underskrive.

Vi har jo haft lejlighed til at diskutere det her tidligere, og der havde jeg også lejlighed til at sige, og nu gentager jeg det, at det er sådan, at det såkaldte udstationeringsdirektiv under alle omstændigheder går forud for tjenesteydelsesdirektivet, og det betyder, at udenlandske virksomheder, som vil arbejde i Danmark, bliver sidestillet med danske virksomheder, når de udstationerer deres ansatte i Danmark. Det gælder på områder med lovgivning som eksempelvis arbejds-

tid, ferie, arbejdsmiljø m.v. Det har vi diskuteret før, og jeg gentager gerne det svar.

Søren Søndergaard (EL):

Udstationeringsdirektivet går kun forud for det her serviceydelsesdirektiv dér, hvor der er tale om, at man udstationerer arbejdskraft, som arbejder f.eks. for en virksomhed i Danmark, men dér, hvor det er private, der f.eks. skal have ombygget deres hus eller skal have et sommerhus eller med den stadig større udlicitering af den offentlige sektor have privat hjemmehjælp osv., der er virkeligheden jo – og det må statsministeren jo bekræfte, for jeg går ud fra, at statsministeren har undersøgt det – at med det forslag, der ligger på nuværende tidspunkt, vil det ikke være muligt for fagbevægelsen at kræve en overenskomst, myndighederne vil ikke kunne kræve dansk lovgivning overholdt, f.eks. arbejdsmiljøloven, og virksomhederne vil ikke være forpligtede til at oplyse f.eks. om lønforhold osv., plus at forbrugerne reelt ikke vil have nogen retsstilling, hvad angår klagemuligheder.

Kan statsministeren ikke bekræfte, at det er realiteten? Og hvis det er realiteten, er smertegrænsen i forhold til Europa-Kommissionen så ikke nået? Og er der ikke behov for, i stedet for at statsministeren fortsætter med sine positive gummiben også over for EU, at vi siger, at det her kan vi ikke acceptere, fordi det er en trussel mod den måde, vi har organiseret det danske samfundssystem på?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Efter den særlige såkaldte danske model er det sådan, at på de områder her, der ikke er dækket af lovgivning, er det arbejdsmarkedets parter, der påser, at vilkårene er opfyldt. Arbejdsmarkedets parter i Danmark har selv ønsket, at det skal være sådan, og det har de jo så i øvrigt en fælles interesse i, fagforeningerne, fordi de selvfølgelig ingen interesse har i at få undergraved overenskomsterne, og arbejdsgiverne, fordi de ingen interesse har i at blive udsat for urimelig konkurrence.

Derfor har arbejdsmarkedets parter en fælles interesse i at påse, at de, der kommer og arbejder her i landet, gør det på de vilkår, der sædvanligvis gælder her i landet.

Vi har lagt meget vægt på, at vi får lov at beholde og beskytte den særlige danske model på arbejdsmarkedet, hvor det er arbejdsmarkedets parter, der tager sig af det, der ikke er lovgiv-

ningsmæssigt dækket, men er dækket af overenskomster.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er kedeligt, at statsministeren ikke vil forholde sig til, hvad det forslag til serviceydelsesdirektiv, der ligger, reelt indeholder.

Vi statsministeren benægte, at det står skrevet, at dér, hvor udstationeringsdirektivet ikke finder anvendelse, har fagforeningerne ingen mulighed for at gå ind og kræve overenskomst? Vil statsministeren benægte, at sådan som det står skrevet, har myndighederne ikke ret til at kræve dansk lovgivning overholdt, f.eks. arbejdsmiljøloven? Vil statsministeren benægte, at hvis direktivet bliver udført, som det står skrevet, så indebærer det, at den virksomhed, der kommer og udfører serviceydelser i Danmark, ikke er forpligtet til f.eks. at fremlægge dokumentation for, hvad den udbetaler til sine medarbejdere, f.eks. lønsedler? Og vil statsministeren benægte, at det betyder en dramatisk svækket retsstilling for forbrugerne, hvis de får udført ydelser af en sådan servicevirksomhed, fordi de ikke kan klage noget sted i Danmark? Vil statsministeren benægte de ting?

Kl. 13.50

Statsministeren og regeringen har haft det papir i månedsvis. Det må da være muligt for statsministeren at svare på, om det ikke er det, det papir indeholder.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke genkende hr. Søren Søndergaards beskrivelse af direktivforslagets virkninger. Jeg kan kun gentage, at vi faktisk fra dansk side har ønsket, at der skulle komme et tjenesteydelsesdirektiv, fordi det vil være en stor fordel for serviceerhvervene i Danmark.

Vi vil naturligvis under forhandlingerne – for det er jo ikke vedtaget, det er et forslag, der nu skal forhandles – sikre, at direktivet i sit samspil med andre direktiver sikrer, at ingen kan komme fra andre lande og underbyde danske virksomheder og underminere danske overenskomster; det er selvfølgelig klart. Det handler også om, at der bliver indbygget tilstrækkelige kontrolmuligheder i direktivet.

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren svarer jo ganske enkelt ikke på den del af spørgsmålet, der går på, hvad forslaget, sådan som det ser ud i dag, rent faktisk indebærer, for hvis det er korrekt beskrevet af hr.

Søren Søndergaard – og det er jeg bange for at det faktisk er – så står vi med et ganske alvorligt problem, som statsministeren åbenbart ikke har erkendt.

Jeg er da glad for, at statsministeren bevæger sig i den retning, at han nu siger, at vi nu må ind i nogle forhandlinger og gøre nogle danske krav gældende, men jeg vil godt spørge statsministeren, om det faktisk ikke kræver, at vi i Folketingets Europaudvalg drøfter en helt anderledes præcis dansk forhandlingsposition end den, der hidtil har været gældende, for ellers bliver disse huller jo ikke lukket.

Hvis vi er enige om, at den danske model ikke må blive undermineret af det her, så foreligger der et meget stort stykke arbejde, som skal gøres i Arbejdsmarkedsudvalget og Europaudvalget, og derfor vil jeg godt spørge statsministeren, om han vil bede sine ministre om at komme med et nyt forhandlingsoplæg ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det ...

Keld Albrechtsen (EL):

... der sikrer de her ting, som statsministeren jo nu selv siger skal sikres ...

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Nu er det altså statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Keld Albrechtsen kender jo udmærket proceduren her i Folketinget. Nu ligger der fra Kommissionens side et forslag, og det skal så forhandles i EU's Ministerråd, og det vil jo blive fulgt tæt i Folketinget, i Europaudvalget og muligvis også i forskellige faglige udvalg i Folketinget, og der får hr. Keld Albrechtsen jo masser af lejlighed til at stille alle de spørgsmål, han har lyst til, og få svar fra regeringen.

Jeg kan bare gentage, at regeringen selvfølgelig vil påse, at vi under forhandlingerne får sikkerhed for, at der ikke med dette direktiv i samspil med andre direktiver sker en underminering af de forhold, der gælder på det danske arbejdsmarked.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen kan vi ikke få helt præcis at vide, hvordan regeringen vil sikre det. For det er jo ikke sket. Direktivet, forslaget, åbner en ladeport for underminering. Det er jeg bange for er en kendsgerning, vil jeg gerne sige til statsministeren. Jeg

kender ikke sagen i samme dybe detaljer som hr. Søren Søndergaard, men jeg ved, at de folk, der har forstand på det direktiv, er dybt bekymrede, og det burde statsministeren også være, men det er, som om statsministeren ikke har set problemet.

Derfor vil jeg godt spørge, om statsministeren vil bede sine ministre sætte sig ned og komme med en helt præcis redegørelse for, hvordan de kæmpehuller, der er i det forslag, vil blive lukket, og så komme med et nyt forhandlingsoplæg, som Folketingets Europaudvalg kan godkende, således at vi får bragt orden i den danske forhandlingsposition.

Det er jo velkendt, og det tror jeg også, statsministeren er klar over, at hvis man kommer for sent ind på banen – forhåbentlig er vi ikke kommet for sent ind endnu, men det kunne jeg godt frygte at vi faktisk er – og ikke har sine papirer i orden og så kommer på det sidste ministerrådsmøde, hvor ændringsforslag skal vedtages, så er det for sent.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er absolut ikke bekymret ved udsigten til at få vedtaget sådan et direktiv. Tværtimod ser jeg frem til det, fordi det vil være med til at lette danske servicevirksomheders muligheder for at eksportere til andre lande. Det er en fordel for hele det danske samfund, og det er en fordel for beskæftigelsen i Danmark.

Kl. 13.55

Selvfølgelig skal man så sikre under disse forhandlinger, at der ikke indbygges bestemmelser, som på nogen måde kan underminere forholdene på det danske arbejdsmarked. Det skal være sådan i EU, at der er fri bevægelighed, at der er frie muligheder for, at man kan arbejde i andre lande, men det skal selvfølgelig ske på de sædvanlige vilkår, der gælder i de lande – også her i Danmark.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår sådan set godt, at statsministeren ikke er meget interesseret i at gå ind og diskutere konkret, hvad det her direktiv indeholder, for det er jo en bombe under de rettigheder, som fagbevægelsen og lønmodtagerne har sikret sig i det her land – og i øvrigt også forbrugerne. Det er jo en bombe under det, og det er det jo altså, ganske kort tid inden vi skal ud i en EU-valgkamp her ikke på førstkommande søndag, men næstkommende søndag, og derfor er det selvfølge-

gelig ikke rart for statsministeren at diskutere det konkret.

Men undrer det ikke statsministeren, at Göran Persson, den svenske statsminister, har været ude med meget bombastiske meldinger om det her direktiv? Hvordan kan det være, at statsministeren til pressen kan udtale, at der ikke er fare for danske løn- og arbejdsforhold i forbindelse med direktivet, når man har hørt, hvad den svenske statsminister har sagt, nemlig at det her i den nuværende udformning er aldeles uacceptabelt set ud fra et svensk synspunkt?

Jeg bliver nødt til at spørge statsministeren: Vil statsministeren ikke erkende, at i den nuværende udformning af direktivet er der ganske alvorlige problemer for lønmodtagerne og for forbrugere, og vil statsministeren garantere – og der mener jeg virkelig en garanti – at der under ingen omstændigheder med det her direktiv, når det er færdigt, bliver tale om forringelser af faglige og sociale rettigheder for lønmodtagerne?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu slap katten jo ud af sækken, for nu fik hr. Søren Søndergaard jo selv sagt, at når han har rejst spørgsmålet, er det bare, fordi der skal være parlamentsvalg den 13. juni, og så vil hr. Søren Søndergaard prøve at sprede sådan lidt skræmme-kampagne her, lige inden der skal stemmes den 13. juni. Der er intet om det, hr. Søren Søndergaard siger.

Regeringen er selvfølgelig optaget af, at der bliver en sådan endelig udformning af direktivet, at der er sikkerhed for, at det ikke på nogen måde underminerer forholdene på det danske arbejdsmarked. Hvilken interesse skulle vi dog have i det?

Vi har den interesse, at det bliver nemmere at kunne sælge danske serviceydelser i andre lande, men vi har også den interesse, at hvis der er andre, der kommer og vil operere på det danske marked, jamen så sker det på de sædvanlige vilkår løn- og arbejdsmæssigt, som gælder her i landet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4060

5) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren kommentere påstandene i Amnesty Internationals rapport »Report 2004: War

on global values – attacks by armed groups and governments fuel mistrust, fear and division« om, hvad kampen mod terrorisme har betydet for globale menneskerettighedsværdier og menneskerettighederne generelt?»

Keld Albrechtsen (EL):

Et bærende tema i Amnesty Internationals årsrapport er kampen mod terrorismen og de følger, som den har vist sig at få med hensyn til menneskerettighederne. Menneskerettighederne krænkes naturligvis af terroristerne, men det beklagelige er, som det også fremgår af rapporten, at menneskerettighederne i terrorbekæmpelsens hellige navn også krænkes groft af de regeringer, der siger, at de bekæmper terror.

Det er gået så vidt, at generalsekretæren i det danske Amnesty International i en pressemeddelelse har skrevet, at regeringerne har mistet deres indre moralske kompas, de tilbageholder folk uden lov og dom, de udøver tortur osv., og vi ved jo desværre kun alt for godt, hvad det har ført med sig.

Mit spørgsmål er jo i virkeligheden, om det ikke bekymrer statsministeren med den forrælse af retssamfundet, som er blevet en konsekvens, og som altså belyses grundigt i rapporten.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Amnesty Internationals årsrapport er en seriøs gennemgang af organisationens vigtige virksomhed til forsvar for menneskerettighederne, og samtidig er det en rystende skildring af krænkelser af menneskerettighederne overalt i verden.

I den sammenhæng har Amnesty International selvfølgelig også forholdt sig til terrorismen, som organisationen fordømmer uden forbehold. Bekæmpelse af international terrorisme er altså et helt nødvendigt led i forsvaret af de demokratiske værdier, herunder vore retssikkerhedsprincipper og menneskerettighederne.

Det er rigtigt, at kampen mod terrorismen medfører en række udfordringer for retssamfundet – det gør den bestemt – men det er regeringens faste overbevisning, og det er regeringens politik, at indsatsen mod terrorisme skal ske under fuld respekt for menneskerettighederne.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg takker for svaret, men det var, som om statsministeren kun fik læst den første side af svaret op, han nåede ikke frem til det konkrete.

Kl. 14.00

De mange, mange tilfælde af menneskerettighedskrænkelser, som de vestlige regeringer desværre har gjort sig skyldig i efter 11. september, forholdene på Guantánamobasen f.eks. med tidsubegrænset tilbageholdelse uden dom, den tortur, vi har set i fængslerne i Irak, og andre overgreb, danner jo noget systematisk.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Når vi nu har en samlet rapport, der viser, at der altså er en forræelse hos os selv, hos vores egne regeringer, i vores eget samfund, en forræelse, der gør, at man for at bekæmpe ondskaben selv begynder i alt for høj grad at benytte sig af den, var det så ikke værd at rejse den diskussion? Nu kom statsministeren jo tomhændet hjem fra præsident Bush uden løfter om nogen som helst forbedring på det her område. Var det ikke værd at rejse en debat i den vestlige verden om det spørgsmål, inden vi bliver alt for barbariske?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må tage kraftigt afstand fra hr. Keld Albrechtsens påstand om, at der her i landet skulle ske en forræelse af situationen vedrørende menneskerettigheder. Danmark opfylder til punkt og prikke både de principper, der gælder, og de regler, der gælder om menneskerettigheder.

Men i øvrigt er jeg da fuldstændig enig i, at spørgsmål om menneskerettigheder bør gøres til en, jeg havde nær sagt evig diskussion, for der skal hele tiden være fokus på menneskerettigheder.

Jeg hører til dem, der mener, at der eksisterer, hvad jeg godt vil kalde grundlæggende universelle rettigheder, frihedsrettigheder for det enkelte menneske; det kan aldrig gøres til en stats indre anliggender, vi har alle en forpligtelse til at påse, at disse rettigheder bliver beskyttet og overholdt, og derfor skal der være en stadig diskussion af det.

Keld Albrechtsen (EL):

Men statsministeren må jo erkende, at det, efter at han har besøgt Bush – og statsministeren siger, han har fremført spørgsmålet om Den Internationale Straffedomstol og tillægsprotokollen og rejst spørgsmålet ikke om tortur ganske vist, men har dog brugt udtrykket mishandling af fanger – intet indtryk har gjort på den republikanske regering i USA. De fortsætter deres særlovgivning. Jeg har ikke hørt noget om, at præsidenten som følge af den samtale, der var, har nogen som helst initiativer på bedding til at få fjer-

net de undtagelsesbestemmelser, der reelt suspenderer den amerikanske forfatning på væsentlige strækninger.

Vi har det jo selv her i Europa med alle mulige undtagelsesbestemmelser fra menneskerettighederne i EU's antiterrorlovgivning. Var det ikke værd at tage det op, inden vi vænner os til i de vestlige samfund, at bare man siger, det er noget, der har med terror at gøre, så må vi godt tilbageholde folk på ubestemt tid, og så må der godt være lidt fysisk tvang? Det er selvfølgelig ikke godt, men o.k., det sker jo; hvor der handles, der spildes. Det er det, jeg kalder forræelsen.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke godt vil tage det spørgsmål op, f.eks. også i Det Europæiske Råd, som jo er ansvarlig for antiterrorlovgivningen i EU, for ellers begynder vi selv at underminere de menneskerettigheder, som vi hævder at vi kæmper for at forsvare.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Netop når vi i vores samfund kæmper for beskyttelsen af menneskerettighederne, så skal vi foregå med det allerbedste eksempel og stå som lysende eksempler. Derfor smerter det også ekstra hårdt, når der sker krænkelser, som der f.eks. skete i de irakiske fængsler, og det kræver en helt ekstraordinær indsats at genoprette den tillid, der er tabt i den forbindelse.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg tidligere har sagt, at det selvfølgelig ikke er acceptabelt med tidsubestemt tilbageholdelse af mennesker, uanset hvad de har gjort. Deres situation bør afklares enten på den ene eller på den anden måde. Kampen mod international terrorisme skal selvfølgelig ske med lovlige midler under overholdelse af de internationale regler og konventioner, der gælder.

Men man skal også passe på ikke at blive tosegod, som hr. Keld Albrechtsen er meget på vej til at blive, og tro, at terrorister sådan er Vorherres bedste børn, der retter sig efter det, bare der bliver sagt fy-fy til dem.

Søren Søndergaard (EL):

Nå! Det hørte jeg ikke hr. Keld Albrechtsen sige, men det må jeg høre om en anden gang.

Jeg vil bare spørge statsministeren, om statsministerens udmelding skal forstås på den måde, at når man kigger på Amnestyrapporten, så er der intet der, der vedrører Danmark. Er det en korrekt forståelse af statsministerens synspunkt?

Kl. 14.05

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der er ingen, der siger, at jeg er enig i alt, hvad Amnesty International skriver. Det er da ikke et guddommeligt skrift, som er sakrosankt og hævet over enhver form for diskussion. Jeg vil påstå, at vi i det danske samfund fuldt ud lever op til ikke blot de normer, der gælder, men også de regler, der gælder, når vi taler menneskerettigheder.

Lad mig bare slå fast, at som frie, demokratiske samfund, der gerne vil stå vagt om menneskets frihedsrettigheder, er det utrolig vigtigt, at der hele tiden er fokus på det, og derfor hilser jeg også meget velkommen, at der hele tiden er kritisk fokus på, om vi og andre overholder menneskerettighederne.

Søren Søndergaard (EL):

Mens statsministeren stadig væk læste op af sit talepapir, og det vil sige, at der var tænkt over det, som statsministeren sagde, sagde statsministeren, at Amnesty Internationals rapport var en meget seriøs rapport. Statsministeren kan lige slå efter i sit talepapir og se, at det var, hvad statsministeren sagde.

Så er det bare, jeg mener, at hvis denne seriøse rapport indeholder noget med betydning for Danmark, så er det vel relevant at spørge, hvad regeringen så mener, man skal gøre ved det, og hvordan man skal forholde sig til det.

Det er derfor, jeg må gentage mit spørgsmål: Mener statsministeren ikke, at der er noget som helst i Amnesty Internationals rapport, der har betydning for Danmark? Er det kun noget, der gælder for alle de andre, og ikke noget, som vi overhovedet behøver at skænke en tanke her i vores land?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Menneskerettigheder vedkommer os alle sammen. Hvad enten vi taler om Danmark, eller vi taler om andre lande, så vedkommer det os alle sammen.

Når jeg læser Amnesty Internationals rapport, må jeg sige, at der er masser af gruppevækkende historier om krænkelser af menneskerettigheder rundt omkring i verden, og jeg synes ærlig talt, at denne gennemgang af forfærdende eksempler på krænkelser af menneskerettighederne rundt omkring i verden er lidt for alvorlig til, at den skal gøres til genstand for en politisk polemik som den, hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen prøver her i dag.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg ærlig talt, det er tæt på, at statsministeren burde give hr. Søren Søndergaard og mig en undskyldning. »Politisk polemik«! Det er altså ikke hr. Søren Søndergaard og mig, der har lavet tortur nede i Irak, vil jeg lige gøre statsministeren opmærksom på, det er statsministerens allierede, som han fører krig sammen med.

Jeg rejser så det spørgsmål over for statsministeren, om ikke de begivenheder, vi har set – tortur i fængslerne osv., forholdene i USA med tilbageholdelse af fanger på ubestemt tid uden lov og dom, forhold; de ikke vil gøre noget ved, og som foregår hos vores allierede – giver anledning til, at vi nu må have en principiel diskussion, hvor temaet er de stramninger og indskrænkninger af vores personlige frihed, herunder vores retsbeskyttelse i tilfælde, hvor der f.eks. er en politisag imod os, de indskrænkninger, der skete i kølvandet på 11. september, og som jeg godt forstår hvorfor skete. Statsministeren prøver at antyde, at jeg ikke støtter en indsats mod terrorismen og sådan noget, den slags polemik kan statsministeren godt pakke væk, men derfor kan man jo godt rejse det spørgsmål, om ikke de stramninger og den indskrænkning af retssamfundet, som blev foretaget for drastisk, for ubearbejdet, kvalitetsmæssigt for dårligt, ikke giver anledning til, at vi må have en evaluering og en diskussion i samfundet om, hvorvidt det ikke gik for vidt, og om ikke menneskerettighederne blev tabt i svinget undervejs.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg ved ikke, om hr. Keld Albrechtsen føler, at hans frihedsrettigheder er blevet krænket her i Danmark. Det er ikke en følelse, jeg går rundt med i hvert fald, heller ikke for mit eget personlige vedkommende.

Kl. 14.10

Det er selvfølgelig altid en balance, hvor man skal lægge sig i kampen mod den internationale terrorisme, men vi er jo nødt til at indse, at den internationale terrorisme og dens netværk altså opererer på tværs af landegrænser og opererer med anvendelse af alle den moderne tids nyeste faciliteter. Og der er demokratiske samfund da nødt til at tage skridt for at beskytte sig selv, for ellers vil demokratierne blive de svage, og så er det demokratierne, der bukker under for tyranniet og terrorismen, og det vil vi i hvert fald ikke gå med til.

Men lad mig gentage, at selvfølgelig skal kampen mod terrorismen foregå i respekt for menneskerettighederne, i respekt for og under overholdelse af internationale regler og konventioner, det siger sig selv. Vi skal som samfund, der kæmper for menneskerettigheder, også vise det bedste eksempel på området.

Lad mig så bare sige, at det jo er fast næsten hver onsdag, at hr. Keld Albrechtsen kræver en undskyldning enten på egne vegne eller på andres vegne, og jeg kunne ikke lave andet, hvis jeg skulle give undskyldninger, hver gang jeg erklærer mig uenig med hr. Keld Albrechtsen og hr. Søren Søndergaard. Jeg agter altså ikke at komme med en sådan undskyldning, bare fordi jeg er uenig med de to herrer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det næste spørgsmål er stillet til økonomi- og erhvervsministeren af hr. Keld Albrechtsen.

Da fru Anne Grete Holmsgaards to spørgsmål er trukket, vil dette som tidligere meddelt blive det sidste spørgsmål.

Spm. nr. S 4057

6) Til økonomi- og erhvervsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at tallene for tilsagn til almene boliger for første kvartal 2004 tyder på et beklageligt og drastisk fald i nybyggeriet af almene boliger, og hvad vil ministeren gøre i den anledning?«

Keld Albrechtsen (EL):

Det her er også et område, hvor regeringen har vanskeligheder, men det er unægtelig en ganske anden sag, nemlig boligbyggeriet.

Grunden til, at jeg har rejst spørgsmålet, er, at ministeren har sendt os tallene for tilsagn til nybyggeri af almene boliger for første kvartal 2004, og det er jo et ganske chokerende lavt tal, som, hvis det virkelig viser sig at det er niveauet, vil betyde, at fremtidens byggeri af almene boliger skrumper meget, meget drastisk ind, og jeg håber så sandelig, at ministeren vil være indstillet på at optage forhandlinger med os andre om, hvordan vi kan få det i gang igen.

Tallet er jo helt nede på under 1.000 for første kvartals tilsagn, når vi trækker det private udlej-

ningsbyggeri fra og ser på de rigtige almene boliger. Det er jo en meget alvorlig situation, og det håber jeg ministeren vil være indstillet på at gøre noget ved.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Regeringen har jo med sine boligpolitiske initiativer sikret en ekstraordinær høj aktivitet inden for det almene byggeri og inden for det private udlejningsbyggeri. Specielt har nedsættelsen af den kommunale grundkapital og adgangen til at lånefinansiere den givet en stor tilvækst i antallet af almene boliger.

Det er korrekt, at antallet af tilsagn til almene boliger i første kvartal af 2004 har ligget lavt sammenlignet med de foregående års store tilsagn. Jeg kan sige, at antallet af tilsagn varierer over året, og takten i tilsagnsgivningen varierer også fra år til år. Det er derfor ikke på nuværende tidspunkt muligt at give noget endeligt bud på, hvor mange tilsagn der vil blive givet i 2004.

Men jeg vil da heller ikke afvise, at kommunerne tænker sig ekstra grundigt om i år. Jeg vil da næsten gå ud fra, at de seneste signaler om øgede problemer med at leje eksisterende boliger ud i dele af landet har betydet noget. Tilsagnstallet *kan* jo blive lavere end i 2003, men jeg vil godt understrege, at kommunernes indberetninger på grundlag af vedtagne budgetter peger på, at der i 2004 vil blive givet tilsagn til omkring 8.000 boliger, og kommunernes indberetninger plejer faktisk at være en rimelig indikator for årets byggeri.

Jeg ser ikke behov for yderligere initiativer på området.

Keld Albrechtsen (EL):

Det synes jeg godt nok er et bedrøveligt svar.

Nu siger ministeren, at der er svingninger hen over året, og det er jo rigtigt, men statistikkene fra første kvartal 2003 sammenlignet med første kvartal 2004 viser altså, at der er sket en halvering af antallet af tilsagn til alment nybyggeri. I første kvartal 2003 var det 1.487, og i første kvartal 2004 var vi nede på 740. Det er jo nærmest et frit fald, må man sige.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om det virkelig kan være ministerens seriøse alvor, at han bare vil læne sig tilbage på sin ministertaburet og se passivt på, at det almene byggeri går i stå.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er utroligt, at man skal høre på sådan en omgang her i salen.

Denne regering har uafbrudt hele tiden taget nye initiativer på boligområdet: flere ældreboliger, flere handicapboliger, flere almene boliger. Vi har haft ikke et frit fald, men en tårnhøj stigning, efter at denne regering er kommet til. Der var et tilsagn på 7.200 i år 2000 – 7.200, hr. Keld Albrechtsen! – og 7.786 i 2001, det steg til 16.500 i 2002, og det var 10.593 i 2003.

Det er klart, at bedre regler og muligheder samt lånefinansiering, fremrykning af byggeri m.v. har betydning, at det var en ketchupeffekt, der kom. Lad os nu se tiden an hen over året.

Og så er det åbenbart gået fuldstændig forbi ørerne på hr. Keld Albrechtsen, og der er steder i Jylland, hvor det er svært at få lejet boligerne ud.

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren siger, at det er utroligt, hvad man skal høre på, men jeg læste bare ministerens egne tal op, hvoraf det fremgår, at når vi ser på tilsagnet til nyt alment boligbyggeri, er der altså sket en halvering fra første kvartal 2003 til første kvartal 2004 – en halvering!

Ministeren bekræfter nu selv, at hvis vi ser på hele året 2002, så var det 16.500, og det var så faldet til 10.500 i 2003 – det har ministeren lige selv stået og bekræftet – et dramatisk fald, og der vil blive et yderligere fald i antallet af tilsagn i 2004; vi kan jo allerede se, at det er helt nede på 740 i første kvartal 2004.

Jeg vil bare spørge ministeren: Hvordan kan disse kurver, der peger direkte ned mod 0, af ministeren fortsat udlægges som store stigninger? Jeg er da bange for, at der er gået helt kludder i matematikken for ministeren.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at man jo kan høre det halve af det, der bliver sagt, at det er jo det, der sker.

Jeg sagde, at da regeringen tiltrådte, var der tilsagn til omkring 7.000, og det er det, der er steget meget. Nu er det faldet i første kvartal, men ud fra budgetterne i kommunerne er det ca. 8.000. Det kan godt vise sig, at det bliver lavere. Jeg kan jo ikke give nogen garantier for, hvor meget der vil blive bygget.

Vi kan blot konstatere, at i går, da regeringen gav mulighed for byggeri af flere tagboliger, og da regeringen gav mulighed for at bruge erhvervslokaler til lejligheder bl.a. her i Københavnsområdet, da stemte Enhedslisten imod. Enhedslisten kan kun én ting: Almene boliger, almene boliger. Vi andre vil gerne bygge almene boliger, og vi vil bygge ældreboliger, vi vil bygge familieboliger, vi vil bygge privat udlejningsbyggeri, men det vil Enhedslisten ikke.

Keld Albrechtsen (EL):

Så er vi altså åbenbart enige om, at tallene i øjeblikket peger nærmest lodret nedad, for ministeren har ikke på noget tidspunkt været i stand til at modsige de tal, som vi jo faktisk er enige om. Det er altså dramatisk, at de falder fra 16.500 til 10.500, og nu håber ministeren på, at det kan nå op på 8.000 i år, selv om første kvartal er helt nede på 740. Jeg vil så spørge: Giver 740 på ét kvartal anledning til at tro, at man kan nå op på 8.000 på fire kvartaler? Hvis jeg ganger 740 med 4, så bliver det altså et pænt stykke under 8.000 – selv om vi regner med sæsonudsving, er det en meget, meget optimistisk antagelse – og det vil sige, at så har vi for tredje år i træk et fald i tilsagnene.

Vi må da kunne starte debatten ud fra det saglige grundlag. Jeg synes, det er trist, at økonomi- og erhvervsministeren kommer her og snakker om en stigning, når der er tale om et efterhånden næsten frit fald.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Nu sagde hr. Keld Albrechtsen, at der var noget galt med matematikken lige før, og det tror jeg også, når jeg hører hr. Keld Albrechtsen, for i 2002 havde vi jo en stigning til 16.000 boliger; det var jo ketchupeffekten.

Jeg synes, det er enerverende at sidde og høre på. Hver gang vi andre prøver at sætte alt muligt andet byggeri i gang, så stemmer hr. Keld Albrechtsen imod; privat udlejningsbyggeri duer ikke. I går drejede det sig om, at Københavns Kommune får mulighed for at bygge lejligheder i erhvervslejemål, tagboliger og lignende, og det stemte hr. Keld Albrechtsen også imod.

Tallene behøver vi jo ikke at diskutere, de kommer fra Erhvervs- og Boligstyrelsen, og dem kan vi jo alle sammen se.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 14.20 spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 3955

7) Til integrationsministeren af:
Anne Grete Holmsgaard (SF):
 »Hvad vil ministeren foretage sig, for at Danmark lever op til resolutionen om kvindehandel fra FN's Menneskerettighedskommission (vedtaget den 19. april 2004)?«

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
 Som tidligere meddelt er dette spørgsmål taget tilbage af spørgeren.

Spm. nr. S 3956

8) Til integrationsministeren af:
Anne Grete Holmsgaard (SF):
 »Hvad er der sket med de prostituerede kvinder, der er sendt retur til hjemlandet fra Danmark?«

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
 Som tidligere meddelt er dette spørgsmål taget tilbage af spørgeren.

Bortfaldne spørgsmål

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
 Spørgsmål nr. S 4020, der er stillet til integrationsministeren af hr. Kristian Jensen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 4020

Til integrationsministeren (24/5 04) af:
 Kristian Jensen (V):
 »Vil ministeren beregne, hvad andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande ville have været i år 2050, hvis den tidligere regerings flygtninge- og familiesammenføringspolitik ikke var blevet ændret efter regerings skiftet, samt hvad andelen ville være, hvis man fra ultimo 2004 vendte tilbage til den tidligere linje?«

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
 Spørgsmål nr. S 3910, der er stillet til socialministeren af fru Tove Videbæk, er taget tilbage af

Spm. nr. S 3910

Til socialministeren (14/5 04) af:
 Tove Videbæk (KD).
 »Vil ministeren kommentere henvendelse fra Lis Lone Nielsen til spørgeren af 7. april vedrørende aflastningstilbud til en voksen multihandicappet datter (Socialudvalget, alm. del – bilag 549)?«

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 223: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børnebortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløshasteproceduren m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
 (Fremsat 31/3 2004. Første behandling 16/4 2004. Betænkning 4/5 2004. Anden behandling 18/5 2004. Tillægsbetænkning 25/5 2004).

Der var stillet 4 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.
 Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 15 stemte for, 88 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 15 stemte for, 88 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 15 stemte for, 90 imod.